Tirgu-M[illegible]

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

7
(73)
JOI, 13 FEBRUARIE
1969, ANUL III

PENTRU TINERII NATURALIȘTI, PRIMĂVARA VINE ÎNTOTDEAUNA MAI DEVREME!

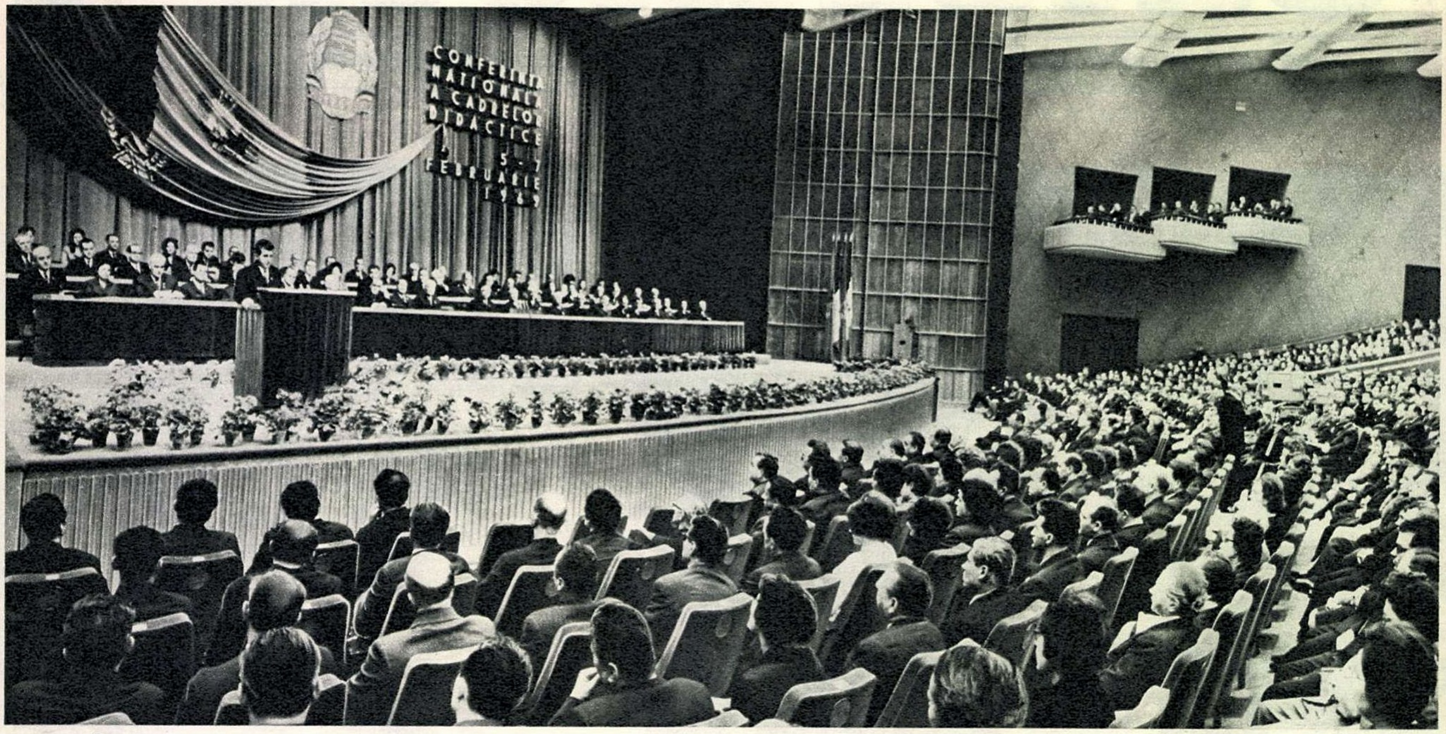

În zilele de 5—7 februarie a.c., la București, a avut loc Conferința națională a cadrelor didactice din România. În încheierea lucrărilor conferinței, a rostit o amplă cuvîntare tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al C.C. al P.C.R.

ECRAN CUTEZĂTORII

Scrisoarea săptămînii

Rodnice imbolduri

Ați luat cunoștință de bună seamă, iubiți cutezători, de însemnatul eveniment din istoria școlii românești care a avut loc cu cîteva zile în urmă — Conferința națională a cadrelor didactice. Peste trei mii de reprezentanți ai învățămîntului de toate gradele, reuniți în marea sală a Palatului R.S.R. din București, au dezbătut cu acest prilej, în lumina Directivelor Plenarei C.C. al P.C.R. din aprilie 1968, măsuri și propuneri de o excepțională însemnătate pentru dezvoltarea nivelului general de cultură al țării, pentru pregătirea tot mai temeinică și educarea comunistă a noilor și noilor generații de elevi și studenți.

Urmărind lucrările Conferinței, gîndul nostru — ca și gîndurile numeroșilor vorbitori — s-a îndreptat nu o dată spre voi, cei care vă aflați astăzi pe băncile școlii, voi cei care sînteți beneficiarii supremi atît ai grijii permanente pe care v-o poartă partidul și statul nostru, cît și ai unei generoase munci instructiv-educative pe care o desfășoară cu dăruire iubiții voștri dascăli și comandanți de pionieri.

Prețioasele învățăminte și îndemnuri ce se desprind din ampla cuvîntare rostită cu acest prilej de secretarul general al C.C. al P.C.R., tovarășul Nicolae Ceaușescu, precum și din Chemarea Conferinței naționale adresată tuturor cadrelor didactice, reprezintă un puternic imbold pentru perfecționarea neîbtreruptă a activității școlii noastre, pentru ca voi, elevii, să vă însușiți cît mai profund și mai eficient tezaurul de cunoștințe acumulat de poporul nostru și de întreaga omenire de-a lungul veacurilor, pentru a deveni apoi constructori de nădejde ai socialismului și comunismului.

Pentru ca aceste eforturi plenitudinare ale slujitorilor școlii românești să fie cît mai rodnice, redacția revistei voastre «Cutezătorii» cheamă pe toți cititorii ei, pe toți pionierii și școlarii patriei, să dovedească și mai multă sîrguință la învățătură, să aibă o conduită exemplară, să-și dezvolte neîntrerupt aptitudinile, să-și îmbogățească cu pasiune orizontul de cunoștințe.

Să învățați și să creșteți, încît — la absolvirea școlii generale de 10 ani — și mai departe, în școlile de grad superior, în facultăți și la viitorul loc de muncă, pregătirea fiecăruia dintre voi să aducă o înaltă cinstire școlii românești, să contribuie cu puteri înzecite la ridicarea patriei socialiste spre noi trepte ale progresului și civilizației.

Mihai Negulescu

CALEA GRIVIȚEI

De cîte ori trec pe Calea Griviței, prin fața marilor uzine feroviare, a sutelor de blocuri de la etajele cărora atît de des flutură batistele, în semn de drum bun, adresat mecanicilor și fochiștilor, te întîlnesc și pe tine. Ești un băiat sau ești o fetiță a cartierului intrat în conștiința și dragostea noastră de-a pururi. Înveți poate la aceeași școală de unde, în timpul eroicelor lupte din februarie 1933, copiii și-au alăturat glasurile celor ale părinților și fraților lor care, sub conducerea partidului comunist, s-au ridicat ca unul singur în apărarea libertății și a dreptății sociale. Locuiești poate într-un bloc construit pe locul unei modeste căsuțe de ceferist, în care, la ceas de taină, se adunau muncitorii pentru a primi cuvîntul partidului, cuvîntul drept și cinstit, înflăcărat și înnobilat de tot ce are omenirea mai bun, mai trainic și mai frumos. Te întîlnesc mereu. Simt, citesc în bucuria copilăriei tale mîndria atît de firească, atît de simplu de înțeles că ești nepotul unor luptători și fiul unor luptători pentru fericirea oamenilor, visul tău de aur fiind acela de a te pregăti spre a deveni tu însuți un ostaș al marei și unitei armate a partidului nostru, arhitectul, constructorul și poetul vieții noastre de azi.

Te întîlnesc mereu, pentru că trec mereu, prietene, pe această cale care se confundă cu un drum istoric, încărcată de sensurile celei mai nobile lupte, purtînd pe fața ei de azi surîsul unic al învingătorilor.

Te întîlnesc mereu, prietene, și mă simt emoționat.

OCTAV PANCU-IAȘI

Prietenul meu

Corespondență
de la pionierul
TOMA ADRIAN,
Școala generală nr. 4,
Hunedoara

De data aceasta, am să vă vorbesc despre prietenul meu și al colegilor mei. Parcă-l văd. Cum intră în școală, toți ne adunăm în jurul lui. Ne întreabă cîte ceva despre ultimul campionat al școlii, despre note și mai ales despre «cumințenia» noastră. Apoi, vine rîndul lui. Și-atunci, să vedeți cum poate el să aducă lîngă noi, aproape, toată feeria jerbelor de steluțe ce se înalță din rîul fierbinte de oțel; toată căldura, tot iureșul muncii din fața cuptoarelor:

«Lucram, cînd un bărbat strigă:

— La cuptor! E nevoie de ajutorul nostru!

Lîngă oțelar au sosit grabnic zidarii. Prin fața cuptoarelor, în zgomotul care domină oțelăria, oamenii gesticulau, schimbau păreri. «Să-ncepem, hotărîrăm cîțiva. N-avem timp de pierdut. Cuptorul trebuie să funcționeze». Ne-am organizat în schimburi. Cel dintîi intră în cuptorul încins. Iese repede. Fierbințeala cuptorului nu-ți dă voie să întîrzii. Peste cîteva minute intră altul... Căldura din jur, iuțeala și precizia cu care trebuia să lucrăm nu ne-au mai lăsat să vedem că se făcuse noapte. Nimeni nu scotea o vorbă. Ne înțelegeam din priviri, din mișcări. Munceam încordați. Mai trecu o oră, încă o oră și încă... Pe chipuri ne șiroia sudoarea. Noi, niște pitici pe lîngă cuptorul uriaș, îl ajutam să-și revină, să hohotească iarăși de clocotul jucăuș al oțelului. «Gata!», strigă cineva. Din clipa aceea, ca și înainte, cuptorul a dat șarjă după șarjă».

L-am ascultat nemișcați pe prietenul nostru, și parcă am fost și noi acolo, lîngă el, cînd a trebuit reparat cuptorul.

Într-o zi, ne-am dus și i-am întors vizita. Era la locul său de muncă, la oțelărie. Ne-a condus, ne-a arătat o mulțime de lucruri interesante, apoi ne-am fotografiat împreună. Iată-l, prietenul nostru e în mijlocul grupului. L-ați recunoscut? Este oțelarul ȘTEFAN TRIPȘA, Erou al Muncii Socialiste, propus să candideze ca deputat în Marea Adunare Națională.

tînărul maestru al cîntecului românesc, IOAN D. CHIRESCU a răspuns cu un nou cîntec pentru voi, pe versurile pe care le-a citit în revista noastră.

Legămînt pionieresc

Versuri: PETRE GHELMEZ **Muzică: IOAN D. CHIRESCU**

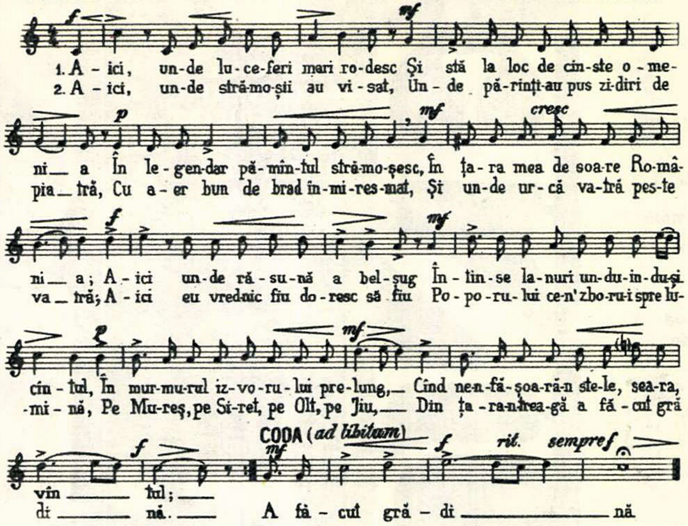
f
mf
1. A - ici, un-de lu-ce-feri mari ro-desc Și stă la loc de cin-ste o - me-
2. A - ici, un-de stră-mo-șii au vi - sat, Un - de pă-rinți-au pus zi-diri de
p
cresc
ni — a În le - gen-dar pă-mîn-tul stră-mo-șesc, În ța - ra mea de soa-re Ro-mâ-
pia — tră, Cu a - er bun de brad în-mi-res-mat, Și un-de ur - că va-tră pes-te
ni — a; A - ici un-de ră - su - nă a bel - șug În - tin - se la-nuri un-du-in-du-și
va — tră; A - ici eu vrednic fiu do - resc să fiu Po - po - ru - lui ce-n'zbo-ru-i spre lu-
cîn - tul, În mur-mu-rul iz-vo-ru - lui pre-lung, — Cînd ne-n-fă-șoa-ră-n ste-le, sea-ra,
-mi - nă, Pe Mu-reș, pe Si-ret, pe Olt, pe Jiu, — Din ța - ra-n-trea-gă a fă - cut gră
CODA (ad libitum)
rit.
sempre f
vîn — tul; —
di — nă. — A fă - cut gră - di — nă.

Aici, unde luceferi mari rodesc,
Și stă la loc de cinste omenia,
În legendar — pămîntul strămoșesc,
În țara mea de soare — România;
Aici, unde răsună a belșug
Întinse lanuri, unduindu-și cîntul,
În murmurul izvorului prelung,
Cînd ne-nfășoară-n stele, seara,
vîntul;
Aici, unde strămoșii au visat,
Unde părinții-au pus zidiri de piatră,
Prin aerul cu brad înmiresmat,
Și unde urcă vatră peste vatră;
Aici, eu vrednic fiu doresc să fiu
Poporului, ce-n zboru-i spre lumină,
Pe Mureș, pe Siret, pe Olt, pe Jiu,
Din țara-ntreagă a făcut grădină.

Mulțumesc din inimă celor peste 300.000 de cititori ai revistei „Cutezătorii" ce mi-au felicitat fierbinte și cărora am cutezat să le mai scriu un cîntec

Tuturor le spun:
„Să trăiți și să-nfloriți
Ca merii, ca perii
În mijlocul verii."

Prof. Ioan D. Chirescu

AVENTURI ELECTRONICE!

IATĂ CĂ SIMPATICUL COLEG MINITEHNICUS ȘI PRIETENII LUI DEBUTEAZĂ ÎNTR-O POVESTIRE ILUSTRATĂ. DUPĂ CUM VĂ AMINTIȚI, PROTOTIPURILE ACESTOR PERSONAJE AU FOST DESENATE CHIAR DE CITITORI, CU PRILEJUL UNUI CONCURS SPECIAL. NOI NE-AM ÎNGĂDUIT SĂ LE DĂM NUME ȘI SĂ-I INVITĂM LA ACȚIUNE.

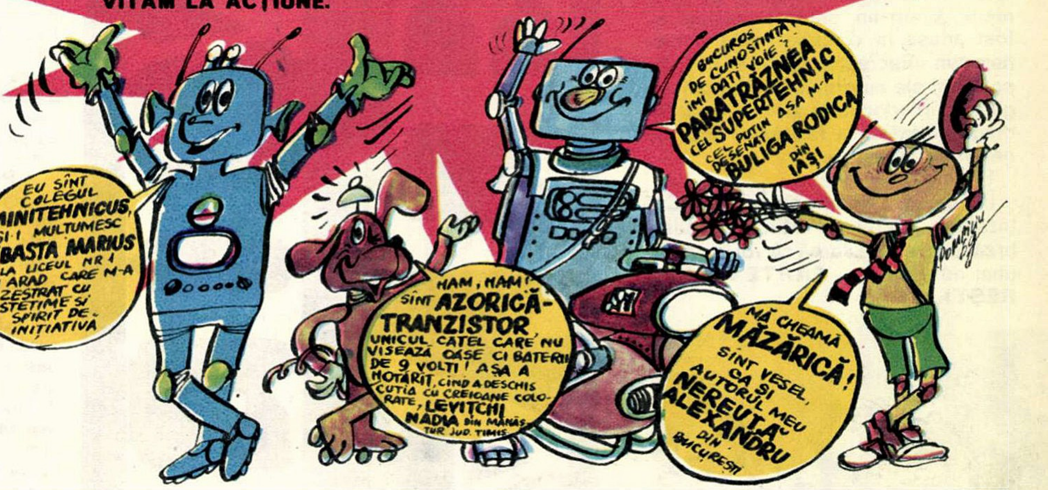
EU SÎNT COLEGUL MINITEHNICUS, ȘI-I MULȚUMESC LUI BASTA MARIUS DE LA LICEUL NR 1 DIN ARAD CARE M-A ÎNZESTRAT CU ISTEȚIME ȘI SPIRIT DE INIȚIATIVĂ
HAM, HAM! SÎNT AZORICĂ-TRANZISTOR, UNICUL CĂȚEL CARE NU VISEAZĂ OASE CI BATERII DE 9 VOLȚI! AȘA A HOTĂRÎT, CÎND A DESCHIS CUTIA CU CREIOANE COLORATE, LEVITCHI NADIA DIN MANĂȘTUR JUD. TIMIȘ
BUCUROS DE CUNOȘTINȚĂ! ÎMI DAȚI VOIE? PARATRĂZNEA CEL SUPERTEHNIC CEL PUȚIN AȘA M-A DESENAT BULIGA RODICA DIN IAȘI
MĂ CHEAMĂ MAZĂRICĂ! SÎNT VESEL, CA ȘI AUTORUL MEU NEREUȚĂ ALEXANDRU DIN BUCUREȘTI
POMPILIU DJ

Citiți povestea noastră în pag. 14!

NICULAE STOIAN

AICI SE ODIHNESC

«Aci se odihnesc» — pe vechi morminte
Pe marmuri albe, ori pe biete cruci
Te-ntîmpină aceleaşi trei cuvinte
Pe orice plaiuri româneşti te duci.

Chiar de-i domnească piatra funerară
Stă scris un nume simplu, de român,
La care luptele adăugară
Cel Mare, cel Viteaz, ori cel Bătrîn.

La Putna-şi are Ştefan Vodă cripta,
Cu clopotul dobuga-n preajma lui;
Stindardul biruinţelor înfipt-a
Pe Griviţa, Sergentul din Vaslui.

Mihai şi-a pus la Mănăstirea Dealul
Neatîrnării capul lui chezaş.
Ca-n lupte-şi înconjoară Generalul
La Mărăşeşti, necunoscuţi ostaşi.

Cu Oltul căpătîi şi-alină somnul
Bătrînul Mircea-ntre-ai Coziei muri;
Cu Oltul frate bun cu Tudor, domnul
Martir al legendarilor panduri.

Iar Crăişorul Iancu se-odihneşte
Umbrit de cel mai brav dintre Goruni;
Cum dorm tot ca oştenii, strămoşeşte,
Eroii comunişti de la Trei-pruni.

«Aci se odihnesc» — pe vechi morminte,
Pe marmuri albe ori pe simple cruci
Te-ntîmpină aceleaşi trei cuvinte
Pe orice plaiuri româneşti te duci.

Vrăjmaşii care-ar mai pofti pe-aice
Să afle dar: eroii se-odihnesc,
Nu-s morţi, ci pot cu noi să se ridice
Să apere pămîntul românesc.

ÎNTÎLNIRE

La Şcoala generală nr. 166 din Bucureşti a avut loc o întîlnire a scriitorului Mircea Sîntimbreanu cu pionierii. Printr-un spiritual dialog au fost aduse în discuţie isteţe personaje din «Recreaţia mare» şi din alte povestiri ale autorului. Cu multă imaginaţie, interlocutorii au continuat îndrăgita Ştafetă a fanteziei aducînd noi şi noi episoade.

Şi acum, o noutate!

În numerele viitoare ale revistei «Cutezătorii», scriitorul Mircea Sîntimbreanu va sta de vorbă cu voi în cadrul unei noi rubrici — **FAPTE PIONIEREŞTI.**

ATENŢIUNE, FILMĂM!

STUDIOUL CINEMATOGRAFIC AL PIONIERILOR-SUCEAVA VĂ PREZINTĂ UN FILM REPORTAJ DESPRE... EL ÎNSUŞI

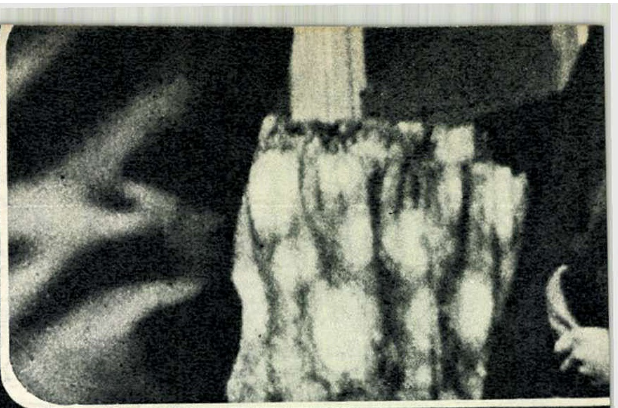

CADRUL I

„Bătrînul Lup de mare"

— Care este numele dv. real?

— Calancea Romeo.

— De ce vi se spune «bătrînul lup de mare»?

— Am fost cîndva marinar. Din cauza unui accident a trebuit, cu durere în suflet, să părăsesc marina şi să lucrez... în aviaţie. Adică, vorba vine. Sînt directorul TAROM-ului din Suceava. Dar elevii mei continuă să-mi zică «bătrînul lup de mare».

— Probabil că şi nelipsita pipă îi inspiră... Dar să stabilim legătura între cele ce mi-aţi spus pînă acum şi pasiunea pentru cinematografie.

— O legătură propriu-zisă nu există. Doar dacă am avea în vedere faptul că pasiunea pentru cinematografie «s-a declarat» încă de pe vremea cînd eram marinar. Am făcut fotografii şi filme... Ajuns aci, la Suceava, am visat să creez un mic studio cinematografic. În parte am reuşit.

— Deci, marele pasionat şi-a transmis pasiunea... Ceea ce este interesant la studioul dv. e modul de organizare.

— E un mod foarte logic, după părerea mea. Am împărţit pe copii după aptitudini. Unii sînt operatori (avem două aparate bune de 2 × 8 mm), unii regizori, alţii scenarişti, actori şi spicheri, chiar şi sunetişti (există două magnetofoane pe care imprimăm, după care sincronizăm cu filmul).

— Vă mulţumesc. Să trecem acum pe...

CADRUL II

Operatorul Bucur Mircea

(Şcoala generală nr. 3, clasa a VII-a, 14 ani)

— Îţi place să fii operator?

— Teribil. Îmi place să găsesc unghiuri artistice, să prind mişcarea naturală a subiectelor, să le încadrez în peisaj. Apoi developez cu emoţie pelicula. Cînd rulează filmul, simt o emoţie grozavă. Totodată îmi dau seama ce am greşit.

— Ce-ai dori să mai filmezi?

— Un subiect la cetatea Sucevei. Dacă cunoaşteţi peisajul, e inutil să vă mai explic de ce...

Liniștiți-vă. Se filmează doar un cadru din viitorul film satiric.

Lecție de operatorie.

CADRUL III

regizorul Popescu Tamara

(Școala generală nr. 1, clasa a VIII-a C, 14 ani)

— Inima te-a îndreptat către regie. De ce?

— «Inima» este un fel de a spune. De fapt tovarășul profesor a remarcat că am o anumită capacitate de a vedea lucrurile în ansamblu, de a izbuti apoi să le descompun și după aceea să le recompun... E cam complicat, dar asta e treaba pe care o fac. Citesc scenariul, îl împart pe secvențe, știu exact cînd intervine comentariul, fixez durata secvențelor și ceea ce mi-am imaginat devine realitate pe ecran.

— Prin urmare, ai învățat să-ți alcătuiești un caiet de regie. Felicitări.

CADRUL IV

scenaristul Mariușanu Marius

(Școala generală nr. 6. clasa a VI-a, 13 ani)

— Munca mea se aseamănă în multe privințe cu cea a regizorului. Și eu trebuie să văd lucrurile în mare. Numai că eu nu le «mărunțesc». Îi dau regizorului scenariul literar pe care apoi acesta îl... «masacrează».

— Ce subiect ți-ai dori?

— O să vi se pară curios, dar nu visez un subiect epic. Într-un fel, ochiul meu se asociază cu cel al operatorului. Mă pasionează subiectul la care lucrez: «Iarna suceveană».

CADRUL V

spicherul Iulian Fănel

(Școala generală nr. 1, clasa a VI-a B, 13 ani)

— Dragi spectatori, filmul nostru se apropie de sfîrșit. Am să completez ceea ce reporterul dv. nu a izbutit pînă acum să prindă în material. Am turnat pînă acum trei filme, dintre care unul color. «Iarna suceveană» va vedea și ea lumina ecranului aproape concomitent cu un film satiric din care vă prezentăm numai un cadru. Deci, în curînd dublă premieră la Studioul cinematografic Cutezătorii — Suceava. Cu aceasta «filmul» nostru a luat sfîrșit. Vă mulțumim pentru atenție.

A. WEISS

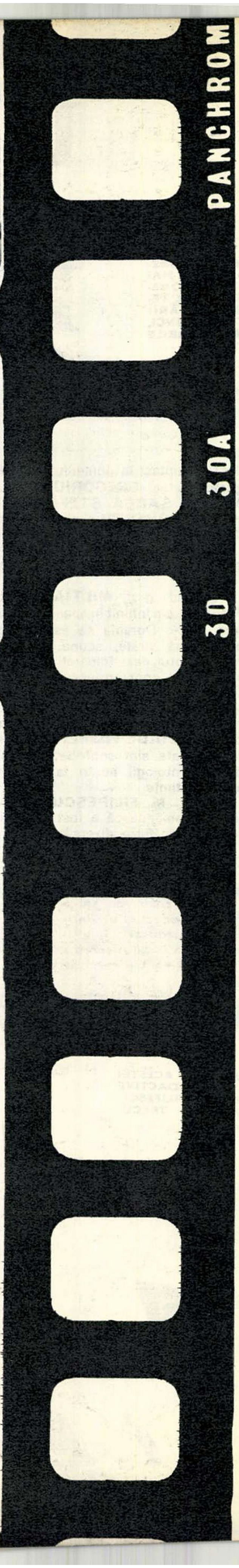

Însemnările comandantului

UN OM DE NĂDEJDE

«IUBEȘTE MUNCA, APĂRĂ ȘI PĂSTREAZĂ CU GRIJĂ BUNURILE OBȘTEȘTI»

(DIN ÎNDATORIRILE PIONIERULUI)

În ziua aceea eram dus pe gînduri. În școală trebuiau terminate niște lucrări, iar meșterul Marin care începuse lucrul se îmbolnăvise. Peste cîteva zile totul trebuia isprăvit. Nu găseam pe nimeni care să poată continua. Oamenii erau plecați la muncă. Tot căutînd o soluție, pașii m-au dus spre școală. Cînd, prin dreptul primelor ferestre m-au oprit niște bocănituri. Veneau din clasă. Ce să fie? Am dat fuga înăuntru. Am deschis ușa. În clasă, nimeni. Dau să închid, dar un zgomot mă oprește. Mă aplec. În fundul clasei, sub bancă, un băiat.

— Ce faci tu acolo? am întrebat mirat.

— Lucrez, îmi răspunse el grăbindu-se să se ridice.

— Lucrezi, cum adică?

— Păi, string piulițele... iar unde acestea lipsesc, pun holtșuruburi. Așa cum lucra meșterul...

L-am lăsat să-și continue munca. În cîteva zile a reparat zeci de bănci. Și nu oricum, ci «foarte bine» după calificativul dat de meșterul Marin.

Pentru hărnicia lui, pionierul Burlească Ionică, din clasa a VI-a, a fost evidențiat în fața elevilor din întreaga școală. Dar pentru noi profesorii lui Ionica Burlească și pentru colegii lui, ea are o valoare deosebită. Ne arată chipul unui om de nădejde.

Prof. VALENTIN CIOBANU,
Școala generală nr. 1, Dobrotești, Jud. Teleorman

Acad. prof. **MILTIADE FILIPESCU** ne prezintă:

UN MUZEU AL EPOCILOR GEOLOGICE

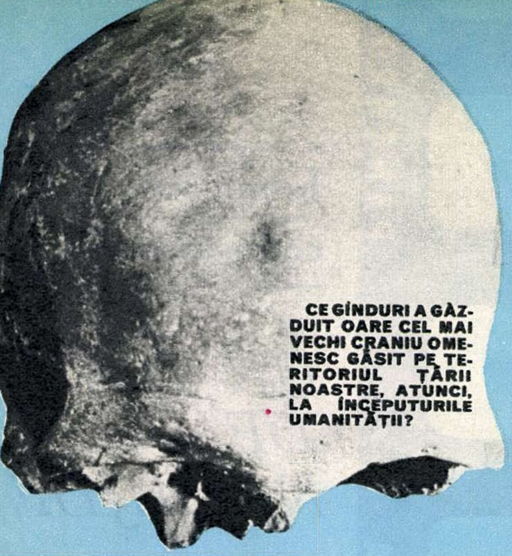

CE GÎNDURI A GĂZDUIT OARE CEL MAI VECHI CRANIU OMENESC GĂSIT PE TERITORIUL ȚĂRII NOASTRE, ATUNCI, LA ÎNCEPUTURILE UMANITĂȚII?

Un muzeu reprezintă întotdeauna un sanctuar al trecutului. Iată-ne într-un asemenea loc în care istoria omului pare uneori o noutate de ultimă oră. De dincolo de vitrine ne întîmpină, într-o încremenire eternă, exponate față de a căror vîrstă mileniul valorează o zi. Aici, la etajul al II-lea al Facultății de geologie-geografie a Universității din București, în cîteva săli special destinate au fost orînduite colecțiile Catedrei de Paleontologie, precum și numeroase documente și mărturii privitoare la dezvoltarea acestei științe la noi.

După ce întîrziem alături de relicvele istoriei vieții pe pămînt, ne aplecăm cu emoție asupra mai multor documente scrise, reprezentînd certificate de școală elementară sau medie, diplome de licență sau doctorat eliberate de universități din țară sau din străinătate, unele dintre ele depășind vechimea unui secol. Ele aparțin unor iluștri înaintași în domeniul științelor geologice ca: **GREGORIU ȘTEFĂNESCU, SABBA ȘTEFĂNESCU, ION SIMIONESCU** și alții, grăitoare dovezi ale înclinării lor puțin comune pentru studiu, care avea să fructifice strălucit capacitatea lor de sinteză științifică.

Pe acad. prof. **MILTIADE FILIPESCU** l-am întîlnit în această atmosferă sobră. Domnia sa este un om între două vîrste, scund, cu ochii negrii-căprui, neastîmpărați, radiind de sub umbra unor sprîncene stufoase. Cunoscînd deosebita sa venerație pentru părinții paleontologiei românești, ne-am adresat tovarășului academician **MILTIADE FILIPESCU**, întrebîndu-l care sînt contribuțiile aduse de paleontologii noștri la înflorirea acestei științe.

ACAD. M. FILIPESCU: Paleontologia românească a fost impulsionată de bogăția și diversitatea formelor biologice dezvoltate în trecut pe teritoriul patriei noastre. Cercetarea relicvelor, uneori deosebit de importante prin raritatea sau chiar unicitatea lor, emiterea unor ipoteze științifice de interes universal au constituit substanța a numeroase lucrări românești de specialitate care au cucerit notoritate mondială. Astfel, trebuie menționată cercetarea de către **GREGORIU ȘTEFĂNESCU** a unor interesante resturi de mamifere fosile ca: **Dinotherium Gigantissimus** descoperit la Mînzați, aproape de Bîrlad, sau resturile de cămilă fosilă descoperite în malul Oltului, în apropiere de Slatina, resturi care, datorită importanței lor, au format obiectul unor interesante comunicări științifice la diferite academii și congrese geologice internaționale. De asemenea, cercetarea de către **SABBA ȘTEFĂNESCU** a bogatelor resturi de elefanți și de mastodonți găsite în țara noastră, ceea ce i-a permis să ajungă la interesante concluzii asupra originii și înrudirii lor. Prin această lucrare **SABBA ȘTEFĂNESCU** a ajuns să ocupe un loc de frunte între cercetătorii din lumea întreagă ai proboscidienilor. Trebuie amintit și studiul amonoideelor din mezozoicul dobrogean, făcut cu mare competență de către **ION SIMIONESCU**. Datorită acestor studii, învățatul român a fost considerat ca unul dintre cei mai mari specialiști din lume în acest domeniu. O contribuție deosebită a avut-o în studiul a numeroase ordine de vertebrate, între care și acel al primatelor, în care direcție s-a afirmat mai ales prin cercetarea, în colaborare cu prof. **FR. RAINER**, a vestitului craniu de om fosil descoperit în peștera de la Cioclovina, prețioasă piesă din Muzeul Catedrei de Paleontologie, după care se solicită mereu copii de către institute antropologice internaționale.

CARTE DE VIZITĂ

Cu cincizeci de ani în urmă, un tînăr modest, fiul unor țărani din satul Burdusaci, județul Bacău, se prezenta la admiterea în facultatea de științe a Universității din București.

Studentul Miltiade G. Filipescu s-a afirmat de la început ca un element deosebit de dotat. După ce, în anul 1927, se înscrie la doctorat, este trimis ca bursier în Franța, la specializare, unde are prilejul să lucreze cu unii dintre cei mai remarcabili geologi ai vremii ca L. Cayeux de la Collège de France și Ch. Jacob de la Sorbona. Aceștia remarcă și elogiază calitățile tînărului venit din România.

Cariera didactică universitară și-o începuse încă din anul 1924, imediat după absolvirea facultății fiind numit asistent și apoi șef de lucrări la catedra de mineralogie-petrografie a Universității din București. După ce obține prin concurs catedra de geologie-paleontologie a Institutului politehnic din Timișoara, la care lucrează timp de mai mulți ani, trece ca profesor de paleontologie la facultatea de geologie-geografie a Universității din București.

Încă din tinerețe, paralel cu activitatea didactică, profesorul Miltiade Filipescu desfășoară o vastă activitate de cercetare științifică, elaborînd aproximativ 300 de lucrări. Contribuțiile sale în domeniul stratigrafiei munților Carpați, a petrografiei rocilor sedimentare, a paleontologiei și micropaleontologiei sînt citate drept cercetări fundamentale în numeroase lucrări de geologie apărute atît în țara noastră cît și în străinătate, unde omul de știință român este binecunoscut.

Activității desfășurate de domnia sa i se datorește descoperirea pentru prima oară în România a unor grupe importante de microorganisme.

Pentru meritele sale științifice, profesorul universitar Miltiade Filipescu a fost ales membru al Academiei Republicii Socialiste România.

O trăsătură fundamentală a personalității academicianului Miltiade Filipescu o constituie grija și dragostea cu care, pe parcursul celor 45 de ani de activitate în învățămîntul superior, i-a îndrumat pe tineri pe drumul științei. Aproape întreaga generație mijlocie și tînără de geologi ai țării noastre s-a format sub îndrumarea sa. O altă trăsătură a acestui valoros om de știință o constituie puternica lui dragoste pentru meleagurile natale. Prin grija oaspetelui de astăzi al rubricii de știință a luat ființă în satul Burdusaci un cămin cultural și o bibliotecă sătească, a fost dezvoltată baza materială a școlii. Faptul că o personalitate de talia acad. Miltiade Filipescu nu-și uită baștina și face totul pentru ca mereu alți tineri din satul său să aibă acces la lumina culturii și, poate, într-o zi să-l urmeze în drumul spre știință se cere cu respect subliniat.

CU AJUTORUL ACESTEI DEFENSE RADIOACTIVE ACAD. MILTIADE FILIPESCU INTEROGHEAZĂ TRECUTUL.

H.L.: Cum reflectă muzeul și colecțiile catedrei dumneavoastră această rodnică activitate a paleontologilor români?

ACAD. M. FILIPESCU: Ca rezultat al muncii neobosite a acestor mari cercetători și a urmașilor lor, se găsesc în acest muzeu numeroase și valoroase scrieri, comunicări științifice, monografii, teze de doctorat, iar în diferite vitrine expuse piesele originale care au fost descrise în aceste lucrări.

O operă de mare importanță ce se poate vedea în muzeul nostru este prima hartă geologică a României, în două ediții: una la scara 1/2 000 000 care a apărut în anul 1890, ca anexă la cursul de geologie al profesorului **GREGORIU ȘTEFĂNESCU,** iar a doua, la scara 1/200 000, apărută în anul 1898 în cadrul colaborării țării noastre la întocmirea hărții geologice a Europei. Aceste lucrări au fost întocmite de către **GREGORIU ȘTEFĂNESCU** pe baza studiului Biroului geologic al României, înființat în anul 1882 și condus de către entuziastul om de știință român, care a fost și primul profesor de geologie, paleontologie și mineralogie al Universității din București.

În afară de valoarea științifică, această lucrare, harta geologică a României, arată și preocuparea lui **GREGORIU ȘTEFĂNESCU** pentru latura aplicativă a geologiei.

O mărturie a prețuirii de care s-a bucurat și se bucură catedra de paleontologie sînt numeroasele piese din muzeu care au fost primite de la diferite personalități și instituții științifice străine. Astfel sînt: mulajul de **Phenacodus** primit de către **GREGORIU ȘTEFĂNESCU** de la profesorul american **COOPE,** descoperitorul acestui interesant mamifer fosil; un număr de exemplare de ortoceratide și graptoliți primite de mine de la Muzeul de istorie naturală din Praga etc.

H.L.: Observ că o parte a muzeului se deosebește oarecum de ceea ce ne închipuim noi a fi o colecție de exponate paleontologice.

ACAD. M. FILIPESCU: Vă referiți, desigur, la exponatele care alcătuiesc muzeul trecutului catedrei. Într-adevăr, este vorba mai degrabă de un muzeu de istorie — istoria paleontologiei românești. Veți putea examina aici numeroase fotografii și tablouri ale înaintașilor, între care și tabloul lui **GREGORIU ȘTEFĂNESCU,** opera marelui nostru pictor **NICOLAE GRIGORESCU.** De asemenea, se întîlnesc cîteva piese rare ca: busola geologică a lui **GREGORIU ȘTEFĂNESCU** sau barometrul cu care acest savant, în colaborare cu colegul său, fizicianul **M. BACALOGLU,** a făcut primele măsurători de munți în țara noastră.

Pentru a arăta locul în care se plasează știința paleontologică românească în lume, în galeria de tablouri reprezentînd personalități în acest domeniu din diferite epoci și țări sînt expuse la locul și timpul cuvenit portretele a numeroși cercetători români și străini.

În încheiere academicianul **MILTIADE FILIPESCU** a adăugat:

Sînt convins că, amintind fie și numai cîteva din multele zeci de mii de exponate cuprinse în Muzeul catedrei de paleontologie, tineretul, pe care-l aștept cu drag să ne viziteze muzeul, va avea o nouă dovadă grăitoare despre vrednicia poporului nostru în domeniul cercetării științifice.

Interviu realizat de H. LEREA
Foto: GR. PREPELIȚĂ

ACEASTĂ MANDIBULĂ DE CĂMILĂ FOSILĂ POARTĂ MESAJUL UNEI LUMI DISPĂRUTE.

În 1878, cunoscutul savant și profesor de la Universitatea din București, Gregoriu Ștefănescu, a aflat de la un cunoscut că în satul Găiceana din județul Tecuci un țăran a găsit într-o piatră o măsea uriașă. O zi întreagă au cercetat profesorul și sateanul locul descoperirii, fără să găsească nici una dintre urmele similare la care se așteptau.

Întorcîndu-se obosit, pe Valea Boghiței, cei doi observară că temelia unei case din marginea satului este formată din blocuri de gresie întru totul asemănătoare celei pe care o cercetaseră. Nu mică le-a fost uimirea cînd într-unul din aceste blocuri au descoperit o nouă măsea uriașă de animal preistoric. Cînd, mai tîrziu, Gregoriu Ștefănescu a reușit să cerceteze scheletul întreg al unui animal cu măsele asemănătoare, a determinat că este un Dinotherium Gigantissimus.

Descoperirea acestei piese rare, expuse în sălile Muzeului «Grigore Antipa», a stîrnit admirație în lumea științifică mondială.

«O ZI DE MUNCĂ INFRUCTUOASĂ», ÎȘI SPUNEA ÎN SINEA SA PROFESORUL UNIVERSITAR ION SIMIONESCU, DUPĂ CE CĂUTASE ZADARNIC, PE O CĂLDURĂ SUFOCANTĂ, RESTURI DE ANIMALE FOSILE ÎN REGIUNEA DE CALCARE DIN JURUL HÎRȘOVEI. DEODATĂ, PRIVIREA ÎI FU ATRASĂ DE CÎTEVA EXEMPLARE MARI ȘI FRUMOASE DE AMONIȚI, EXPUSE PE O LAVIȚĂ, ÎN FAȚA UNEI CASE. ÎNVĂȚĂTORUL COTOVU, PASIONAT GEOLOG AMATOR, LE DESCOPERISE ÎMPREUNĂ CU ALTE PIESE SIMILARE, ÎN TIMPUL UNOR EXCURSII DE STUDII EFECTUATE CU ELEVII SĂI. EL ÎL CONDUSE PE PROFESOR LA LOCUL DESCOPERIRII, UNDE ACESTA GĂSI NUMEROASE FORME NOI DE AMONIȚI, PRINTRE CARE ȘI O SPECIE NECUNOSCUTĂ PÎNĂ ATUNCI, PE CARE A NUMIT-O DUPĂ NUMELE ÎNVĂȚĂTORULUI DIN HÎRȘOVA: **PERISFINCTES COTOVUI.**

ESTE BINECUNOSCUT FAPTUL CĂ ADESEA, CU PRILEJUL EXPLOATĂRII UNOR CARIERE DE NISIP, SE FAC INTERESANTE DESCOPERIRI ARHEOLOGICE ȘI GEOLOGICE. IATĂ DE CE, ATUNCI CÎND, PRIN ANUL 1910, AU FOST DESCHISE CÎTEVA NOI CARIERE DE NISIP ÎN COLENTINA, PE ATUNCI ÎNCĂ ÎN AFARA BUCUREȘTIULUI, PROFESORUL DE PALEONTOLOGIE AL UNIVERSITĂȚII DIN BUCUREȘTI, SABBA ȘTEFĂNESCU, A FOST NELIPSIT DIN MIJLOCUL LUCRĂTORILOR. PERSEVERENTA I-A FOST RĂSPLĂTITĂ DIN PLIN PRIN DESCOPERIREA UNOR DEFENSE (COLȚI LUNGI DE ELEFANȚI), ÎNTREGI SAU FRACȚIONATE. MULT MAI TÎRZIU, SPECIALIȘTII AU DESCOPERIT CU AJUTORUL UNUI DETECTOR DE SURSE RADIOACTIVE CĂ DEFENSELE EMIT, PRIN PARTEA LOR TERMINALĂ, PUTERNICE RADIAȚII. CARE ESTE CAUZA ACESTOR RADIAȚII? IATĂ O ENIGMĂ ȘTIINȚIFICĂ CE-ȘI AȘTEAPTĂ ÎNCĂ RĂSPUNSUL!

ACUM 150 DE MILIOANE DE ANI AMONOIDEELE NU REPREZENTAU O RARITATE.

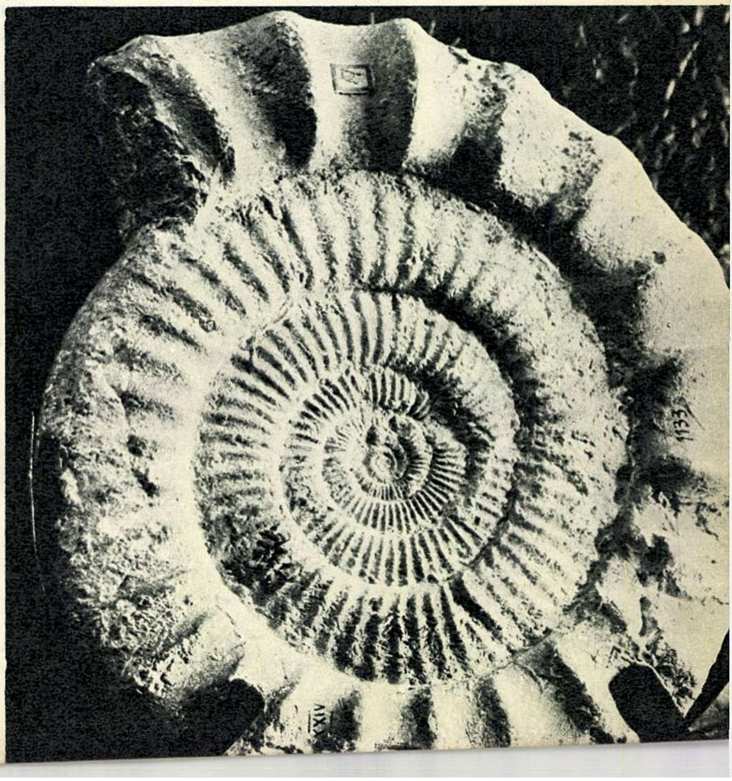

CONSTELAȚIA CRAVATELOR ROȘII

Este unică, de neuitat această zi în care adie de pretutindeni cîntece, strălucesc sorii drapelelor, iar tu primești cravata roșie!

Totul ți se pare schimbat — colegii sînt mai frumoși, mai buni, clădirea școlii are ceva de palat legendar, ba chiar tu însuți te descoperi mai aproape ca niciodată de cum ai visat să fii : demn, respectat, cutezător. Nu, nu e o simplă părere. Dacă te uiți bine, poți citi acestea și pe chipurile emoționate ale profesorilor, părinților și elevilor din clasele mari. Ai numai 9 ani, dar sub drapelul patriei și cu obrajii luminați de roșul cravatei ești, pentru toți, acel băiat de nădejde pe care se pot bizui. Rostind cuvintele simple ale legămîntului pionieresc, intri în marea familie a celor mai tineri cutezători, care și-au ales, dintre toate țelurile, pe cel mai omenesc, pe cel mai nobil : acela de a fi întotdeauna folositori celor din jur, patriei socialiste. Începe pentru tine un lung șir de zile încîntătoare, cu ambiția de a învăța cel mai bine, cu excursii și drumeții pionierești, cu seri petrecute în jurul focului de tabără, cu întîmplări captivante la cercul de electrotehnică sau de carting la care ai să te înscrii, cu serbări și cu multe alte preocupări care au devenit tradiții ale pionierilor.

...Sus, în munții Retezat, strălucește o stea care nu apune niciodată! Este încrustată într-o stîncă, în fața cerului deschis, s-o vadă toate celelalte stele și s-o cunoască de surioară cosmică. Dintre pămînteni, e știută mai cu seamă de iubitorii înălțimilor, adică de alpiniști și de... pionierii liceului craiovean «Frații Buzești» care i-au hărăzit sălașul acolo. Cu doi ani în urmă, bucuroși de sărbătorirea celei dintîi Zile a pionierilor, au gravat pe o placă de metal data evenimentului și au instalat-o cît mai aproape de soare, pe un pisc din Retezat! E tare modestă plăcuța noastră pe lîngă o piramidă Maya sau pe lîngă Coloana infinitului de la Tg. Jiu, nici nu vrem să facem comparația. Peste zece mii de ani s-ar putea însă ca delicatul monument să fie, pentru oamenii de atunci, o prețioasă descoperire, o mărturie că în secolul XX s-au înmulțit nu numai izbînzile cosmice ci și bucuriile copilăriei. Un fapt rămîne limpede, și anume că existența «stelei din Retezat» e un lucru plin de fantezie, copilăros, îndrăzneț și deci foarte pionieresc! Ce ne spune ea? Ea ne spune că a fi pionier e ceva încîntător! De aceea, ori de cîte ori într-o școală un elev primește cravata roșie, ni se pare că o nouă steluță se ridică pe mari înălțimi. El, băiatul care a devenit pionier, va continua să se joace ca toți copiii de vîrsta lui, dar gîndurile i se vor îndrepta mereu spre steaua visurilor, ca floarea-soarelui după soare pentru că, din clipa în care primește cravata roșie, fiecare copil se simte chemat să înfăptuiască, spre folosul și mîndria patriei, numai lucruri de seamă!

OVIDIU ZOTTA

Și iată, clipa mult visată a sosit! Este exact cum și-au închipuit-o, ba chiar mai frumoasă! Trei copii — și drapelul drag al patriei, trei copii — și cravatele roșii. Îi întrebăm cu puțin înainte de începerea adunării: «**Ce lucruri deosebite ați făcut pregătindu-vă să intrați în rîndurile pionierilor?**» (foto 1) Grițac Alexandru, Vasilescu Adriana și Osanu Florin de la Școala generală nr. 150 din București ne privesc stînjeniți. Au învățat bine, s-au străduit să fie întotdeauna cuviincioși și modești, purtîndu-se întocmai ca și cum ar fi fost pionieri de cînd lumea. «**Altceva, mai deosebit, n-am făcut**»!

Acasă, înainte de adunare, Alexandru nu mai era copilul dintotdeauna, liniștit, calm. O învăța

①

pe... bunica lui cum trebuie călcată cămașa cea albă pentru mîine! (foto 2).

În preziua adunării, Adriana a primit multe telefoane. Mătuși, veri, cunoscuți... Dar telefonul primit de la colega ei Simona Filimon (foto 3) a fost cel mai plăcut: **«Alo, Adriana, știu că abia mîine primești cravata roșie, dar eu îți telefonez de azi pentru că vreau să fiu prima care te felicită!»** Acum e suficient ca Florin, Adriana și Alexandru să circule pe culoare și copiii se strîng în jurul lor. Sînt cei mai noi pionieri! (foto 4).

«Cînd voi fi pionier» sau «Cînd voi mai crește» sînt între ele cuvine echivalente pentru toți copiii ce se pregătesc să devină pionieri. **«Cînd voi fi pionier mă voi înscrie la cercul de electrotehnică»** ne spuneau și Alexandru, și Florin. **«Am văzut că băieții din cerc au construit, ei singuri, două telefoane cu care chiar pot vorbi între ei,** (foto 5) și **un radio receptor cu trei tranzistoare care cîntă!»**

Vara, pionierii sînt drumeți voioși și neosteniți! Anul trecut au fost la Bușteni. Cîțiva dintre copiii mai mari s-au urcat pe un cal! (fotografia aceasta am găsit-o în albumul de excursii al școlii — foto 6). Noii pionieri fac de pe acum planuri pentru formidabilele excursii din prima lor vară pionierească!

În laboratorul de naturale Adriana i-a văzut de multe ori pe pionieri studiind la microscop «lumea fascinantă a celulei» (foto 7). Așa i-a spus ei o pionieră, Mitrică Dana din clasa a V-a: **«Lumea fascinantă a celulei!»**

La serbările școlii dansatorii sînt întotdeauna bine primiți, și mai ales cei din clasa a IV-a cum sînt Popescu Sorin, Floroiu Silvia și Crăciun Ecaterina (foto 8).

E adevărat, o singură dată în viață primești cravata roșie, dar acesta e începutul unei nesfîrșite sărbători, care este însăși copilăria!

Fotoreportaj de
GH. BUȘOIU

⑤

②

③

⑦

⑧

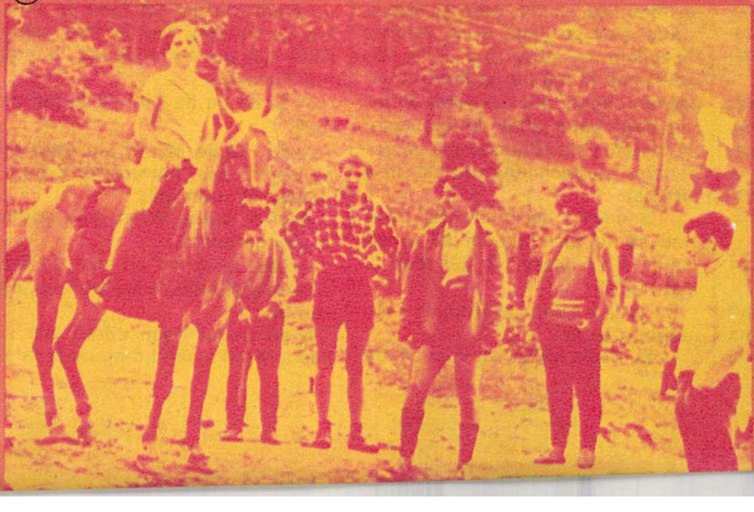
⑥

④

Prietenul meu, bădia MIHAI EMINESCU

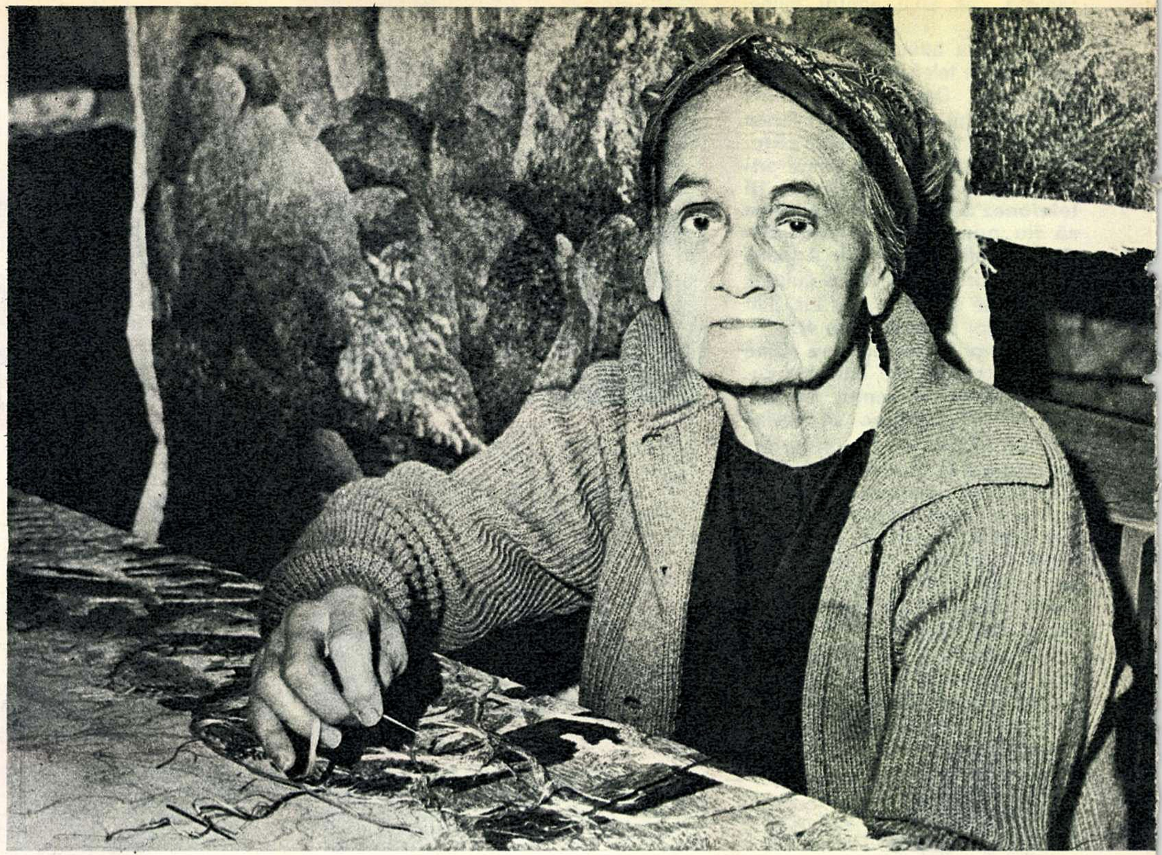

În urmă cu cîţiva ani, mai precis în decembrie 1965, am avut un fericit prilej: să întîlnesc pe unul dintre puţinii martori în viaţă care l-au cunoscut în anii copilăriei pe marele nostru poet, luceafărul poeziei româneşti, Mihai Eminescu. E vorba despre o pictoriţă, care toată viaţa a pictat cu acul şi firul de mătase, Victoria Nădejde Beldiceanu, născută la Iaşi în anul 1878 în familia cărturarilor progresişti Ioan şi Sofia Nădejde. E vorba de soţia scriitorului Nicolae N. Beldiceanu (unul dintre întemeietorii Societăţii Scriitorilor Români), stinsă din viaţă la 26 octombrie 1967, la vîrsta de aproape 90 de ani.

Iată ce mi-a povestit pictoriţa Victoria Nădejde Beldiceanu care l-a cunoscut, în anii copilăriei, pe marele nostru poet. (Reproduc din stenograma făcută cu prilejul discuţiei purtate în martie 1966).

— Vă rog să ne povestiţi cîte ceva despre împrejurările în care i-aţi cunoscut pe cei doi mari scriitori ai poporului nostru, Mihai Eminescu şi Ion Creangă.

— În casa părintească din Sărărie, la Iaşi, «o casă veche cu geamlic, tupilată în fundul unei curţi mari» — cum a descris-o Jean Bart — trăiau părinţii mei, Ioan şi Sofia Nădejde. Tot aici, în această casă, se afla si redacţia revistei «Contemporanul». Chiar la poarta acestei curţi, îmi amintesc că era o tablă mare pe care scria: «Redacţia revistei Contemporanul». Eu, cum eram copil, făceam şi eu o grozăvie, cum s-ar spune, ajutam la treburile revistei. Era o misiune pe care mi-o dăduse Constantin Mille; lipeam adresele abonaţilor pe revistă înainte de a fi expediată. Cîteodată le lipeam şi pe dos.

Între lumea care venea în casa părinţilor mei erau şi Mihai Eminescu cu Ion Creangă. De asemenea, eram adesea vizitaţi şi de alţi cărturari între care nelipsit era Constantin Dobrogeanu-Gherea.

— Cum şi cînd l-aţi cunoscut pe Eminescu?

— Cred că aveam 6—7 ani cînd bădia Mihai a venit pentru prima oară în casa părinţilor mei, de la Iaşi. Să fi fost prin anul 1884—1885. Mi-amintesc că adeseori mă lua pe genunchi (ca şi moş Ionică Creangă, care mi se părea bătrîn, bătrîn). Eu îl pîndeam încă de la poartă trăgînd cu ochiul prin gard cînd venea, şi-i ieşeam în cale. El se făcea că nu mă vede şi trecea foarte grav pe lîngă mine. Atunci începeam să-l strig: Stai, stai, bădie Mihai! El mă lua în braţe şi ne aşezam împreună pe una dintre cele două bănci aflate în faţa casei părinteşti. Odată, luîndu-mă pe genunchi, şi dezmierdîndu-mă m-a întrebat:

— Spune-mi tu, Victoriţă, ce-ai vrea să te faci cînd ai să creşti mare? Ce-ţi place ţie mai mult şi mai mult?

Eu, stînd puţin pe gînduri i-am răspuns atunci:

— Ei, bădie Mihai, aş vrea să am arnici mult, mult de tot, şi-n multe culori, şi mătase să pot coase pe pînză tot cîmpul aista cu flori.

— Ei, chiar tot?

— Dacă nu tot, măcar o bucăţică din el, i-am răspuns mai departe lui bădia Mihai. Aveam aproape de noi un cîmp plin cu tot felul de flori. Era pe undeva, mai la vale, către Ciric, dincolo de bojdeuca lui moş Ion Creangă.

— Şi de ce nu poţi să le pui pe ilic?

— Eh, bădie Mihai, am oftat eu cu năduf, aşa, bătrîneşte. E greu, pentru că n-am ată.

Atunci, bădia Mihai mi-a şoptit la ureche tainic:

— Las' că-ţi fac eu rost de fire de arnici şi mătase de tot felul, cît vrai tu.

N-au trecut decît cîteva zile şi bădia Mihai a venit din nou la tata. Cum m-a zărit, m-a chemat la el şi mi-a pus tainic în mînă un pachet.

— Iacă, mi-am ţinut făgăduiala, dar, psst! să nu ne afle nimeni secretul.

Mihai Eminescu, căruia — aşa cum spuneam — îi încredinţasem «marea» mea taină, îmi adusese primele jurubiţe de arnici şi primele bobine de mătase în mai multe culori. A fost una dintre cele mai mari bucurii din copilăria mea, de care îmi amintesc cu mult drag.

*

Neobişnuita pictoriţă cu acul şi firul de mătase care a fost Victoria Nădejde Beldiceanu ne-a dăruit picturi care au stîrnit interesul şi entuziasmul unor mari personalităţi ale timpului, ca Anastase Simu şi George Enescu.

ION BICĂ

Povestire de **ALEXANDRU MITRU**

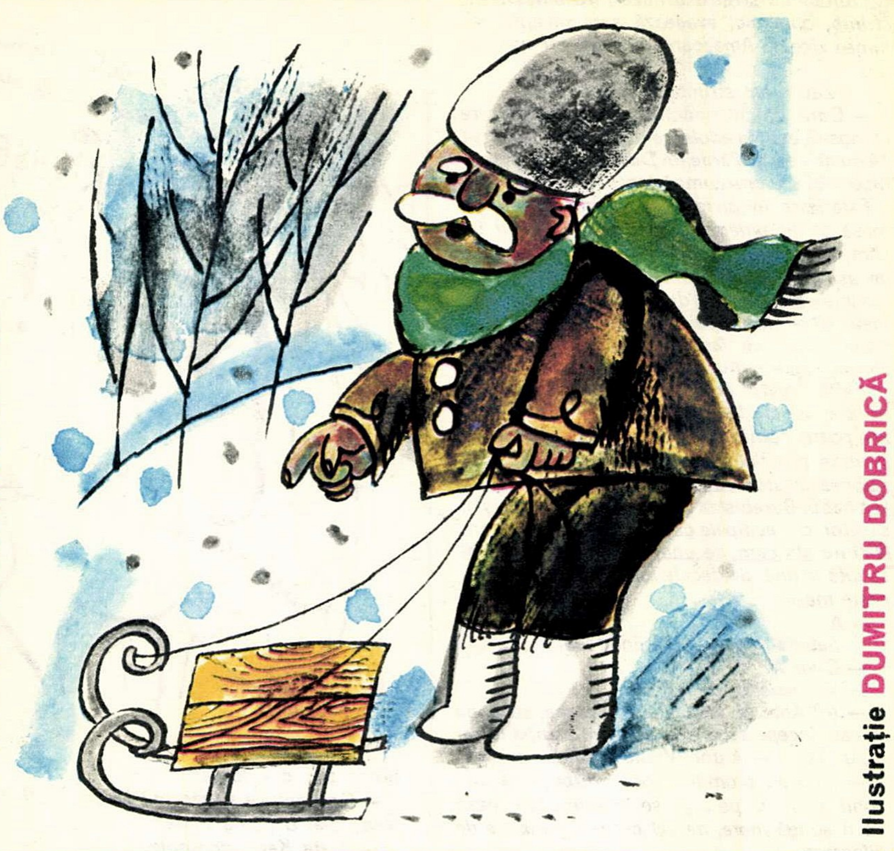

Ilustrație **DUMITRU DOBRICĂ**

„Inovația“

La noi așa e obiceiul. Poate c-o fi și-n alte sate. Nu știu. Însă la noi așa e. Copiii să-i ajute pe părinți. Cu ce pot. În timpul liber. Mai ales la livezi cîte nu sînt? Și-acum dac-a nins așa de mult, iar noi eram în vacanța de iarnă, puteam să stăm cu mîinile-n sîn? Că, după ce ninge, s-acoperă fîneața. E albă și miriștea. N-au iepurii ce mînca. Vin la livezi. Noaptea vin, țopăind sub lumina lunii. Rod coaja și ramurile mai de jos. Se usucă pomii și mor. Așa că trebuie să fie toți înfășurați. Nu mai ajung urecheații la ei. Degeaba țopăie prin zăpadă, ciucuri, pe lîngă pomi.

Pe lîngă casă avem și noi o livadă. Mică. Fiecare are in sat. E și o livadă mare. Aia e a cooperativei. Acolo lucrează și tata și mama și bunicul. Numai noi rămînem acasă. Eu, soru-mea Uța,care-i într-a patra, și prîslea: Goguleț, care «studiază» la grădiniță, cum rîde de el prietenul meu Nică. Și-asta pentru că noi sîntem mari, sîntem într-a șasea.

Ei, și ne-au rămas și nouă cîțiva pomișori neînfășurați. Cîțiva meri și nište pruni. Ne-am rugat de tata să ne lase pe noi, copiii, să-i înfășurăm. Că ne pricepem. Ne-a arătat de-atîtea ori.

— Vă las, se învoiește tata. Numai să nu faceți vreo poznă...

— Nu facem, rostim într-un glas, și eu mai tare ca toți.

Ne pregătim, pentru că era după masă și se lăsase rău frigul. Ne pune mama cojoace, căciuli, pîslari. Mă rog, ca la zăpadă. Că înainte de a înfășura pomii, trebuie să-i scuturăm. Cînd de la deal, pe cine vedem? Pe bunicul. Venea agale, pufăind din lulea, cu o săniuță după el. Trece prin fața porții și se face că nu ne vede.

— Bunicule! strigăm noi. Unde te duci?

— A! Aici erați? se face bunicul abia atunci că-și aduce aminte. Și se întoarce din drum. Uite, o să vă las sănioara asta. Cui s-o încredințez? Pe cine-l facem responsabil peste ea? Tu pe cine zici, Costache? îl întreabă bunicul pe tata.

Tata zîmbește. Mie mi se făcuse inima cît un purece. Da' Uții, de colo, ce-i trăsnește?

— Să facem «întrecere», bunicule! strigă ea. Că are gură mare, cît e de mică. Nici una nu mai are așa gură in clasa ei. Să facem «întrecere», azi, la noi în livadă. Și care-o ieși, ăla să fie responsabil peste săniuță și să se joace toți cu ea...

Mă uitam la săniuță și nu mă mai săturam. Că asa săniuță cum face bunicul nu se mai vede. Cu cîrmă și vîrtej. Lunecă și vîjîie. Juri că-i avion și zboară!...

— E bine, spune bunicul. Vă învoiți cu toții?

— Cu toții! răcnesc eu.

— Cu toții! se pițigăie și Goguleț.

— Bun! hotărăște atunci tata. Cît om fi noi plecați la cooperativă, voi să înfășurați pomii, Uța merii din față. S-o ajute și Goguleț, că-i mai mică, Sandu singur prunii din spatele casei, că-i mai mare. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles!

Și s-apucă tata să ne mai arate o dată cum să înfășurăm. Punem mărăcini pe trunchi de jur-împrejur și legăm cu fir de cînepă. Mărăcini sînt în deal. I-a strîns tata astă-vară. Pe urmă agață săniuța în cuiul ăl mare din tindă și spune:

— Cine-o găta treaba ăl dintîi poate să ia săniuța din cui!... El o să fie responsabil peste ea...

— Și diseară să veniți să-mi spuneți și mie ce-ați făcut! mai zice bunicul.

Rîd amîndoi și pleacă spre cooperativă. Eu mă mai uit o dată la săniuță. O văd și pe Uța că se uită. Apoi c luăm fiecare spre locul lui. Uța și Goguleț la merii din față. Eu la prunii din dos. Aduc eu niște mărăcini.

Scutur de zăpadă, cu mătura de nuiele, trunchiurile pomilor. Și încep să-i leg, cum ne învățase tata. Cînd, în spate — la pîrleaz, pe cine văd? Pe Nică.

— Ce faci, mă?

Îi spun eu ce fac. Îi spun și de săniuță. Cînd aude de săniuță, zice:

— Gata. Vin și eu. Ți-ajut.

Mă socotesc: «Vezi ce-nseamnă prietenul? Nu te lasă... La nevoie se cunoaște!»

— Cum o să te las? face Nică. Te-ajut să cîștigi întrecerea. Ce? S-o cîștige Uța? După asta mergem pe derdeluș. Primii o să fim. Și ce-o să ne mai fălim!... Că sanie ca asta...

În mine mă chinuiam: «Ce dacă-mi ajută Nică? Goguleț nu-i ajută Uții? Și eu am zis ceva? Nimic. Atunci?...» Și începem. Aducem mărăcini. Legăm. Însă e frig. Și mărăcinii înțeapă. Merge încet. Uța-i meșteră. Îi merge mîna nu știu cum. Mă fac că mă duc pe-acolo. Și văd că ne-a luat-o înainte, măcar că-i numai cu Goguleț. Îl întreb pe Nică:

— Ce facem?

Pune Nică degetul la frunte, se gîndește; dar nu găsește nimic. Și deodată eu strig:

— Am găsit... Facem o «inovație», și de săniuță nu ne lăsăm...

— Ce inovație?

— Punem paie. Nu ne înțeapă la mîini. Merge mai repede. Nici nu le mai aducem din deal. Și nici vitele n-or păgubi de-o mînă, două, trei...

— Strașnic! îmi răspunde Nică. Hai să ne-apucăm!

— Haide!...

Și-apoi, cu paie nici n-am avut ce face. Cît ai învăța o lecție, am și fost gata. Nu-i vorbă că mai dădeam și noi zor. Că ne iuțea gîndul la săniuța cu cîrmă făcută de bunicul. Înfășurăm prunii. Și mă reped în față. Pun mîna pe sanie și-o trag. Goguleț mă vede și începe să plîngă:

— Uite la nenea!...

Uța tocmai venea c-un braț de mărăcini. Cînd mă vede cu sania, se împiedică și cade cu nasul într-un troian.

— Ce faci, Sandule? țipă ea și se zbate să iasă din troian.

— Am terminat! îi răspund. Am cîștigat. Am făcut «inovație»! Și fugi, fugi cu săniuța după mine. Nică sare și el pîrleazul prin dos. Îmi iese înainte. Ne urcăm pe sanie amîndoi și, cum ulița merge la vale, — pornim. Ca vîntul și ca gîndul... Nici n-o mai auzeam pe Uța. Ne ducem după aia și pe derdelușul mare. Și ne dăm... Ne dăm...

În capul derdelușului se adunaseră toți copiii și ne priveau.

— De unde-o aveți? ne întreabă ei. Așa săniuță...

— Am cîștigat-o la întrecere, spun eu. Am făcut și o... «inovație»!

— Și Sandu e responsabil peste ea! strigă din zbor Nică.

Numai că n-apucă el bine să rostească vorba asta, cînd aud din capul derdelușului un glas cunoscut:

— Tovarășul responsabil peste săniuță să poftească aicea sus!

Mă uit și eu și ce văd! Sus erau tata, cu Uța și cu Goguleț. Iar în jur se strînseseră toți copiii. Goguleț plîngea. Uța țipa. Copiii rîdeau. Și tata ne judeca. Las c-o înșelasem pe Uța la întrecere, că-mi ajutase Nică. Însă pusesem paie în loc de mărăcini. În paie se-ncuibă șoarecii. Și șoarecii rod scoarța pomilor, ca și iepurii. C-așa spunea tata, că mai fusese unul odată la noi, Aurică Gogoi. Și ăsta legase pomii iarna cu paie. S-au incuibat șoarecii. Și i-a pierit toată livada de lîngă casă. Și asta-mi fusese mie... «inovația».

— Să dai săniuța soră-ti și lui Goguleț! a spus încruntat tata. Și să te duci la bunicul să-i povestești toată năzdrăvănia...

Așa am și făcut. M-am dus la bunicul și i-am povestit. Și el m-a iertat. Noi — pentru că m-a ajutat și Nică — am dres ce stricasem. Am scos paiele și-am pus în loc mărăcini. Iar de-atunci a rămas Uța responsabilă cu săniuța. Goguleț ajutor. Și eu ajutorul lui Goguleț. Fir-ar încolo de necaz! C-am ajuns de rîsul satului, leit ca Aurică Gogoi, ăl de și-a încuibat singur șoarecii în livadă și a făcut să-i piară toți pomii. Așa am ajuns... Ca să vedeți... Da' de trăsnăi m-am lecuit... V-o spun cu mîna pe inimă. Cinstit... M-am lecuit...

AMFORA SABINA

UN SERIAL DE AVENTURĂ ŞI DETECTIVISM

DE POP SIMION

7. CUM VĂ SERVESC? SEC, FĂRĂ SIFON!

— Ce strîmbi din nas, chichiri-michiri*? o ia la rost Dimos-Grecul pe Amazoană.*

— Nu strîmb, Dim, protestează fata.

— Ce nu strîmbi? Cum nu strîmbi? se enervează falsul fotograf. — Te învăţ eu minte puşlama, fluieră-vînt. Meseria se învaţă cu respect şi supunere. (Este mica enervare şi agitaţie cu care am voit să inaugurăm secundo tempo*).*

La drept vorbind Sabina nu strîmbase din nas. Mulţi o ceartă adesea că are prostul obicei de a strîmba din nas, chiar cînd fetei nici prin minte nu-i trece aşa ceva; are nasul uşor deviat spre dreapta (a aterizat de pe o bicicletă în plină viteză şi şi-a făcut chiftea din frumoasa podoabă, zdrobindu-şi rău osul nazal). I-a rămas nasul strîmb, obraznic, evadează spre dreapta, iar lumea zice că Amazoana strîmbă într-una din nas.

— Zău n-am strîmbat din nas, Dim.

— Gura! chichiri-michiri*, o reduce la tăcere Dimos-Grecul şi adolescenta înţelege în sfîrşit că nu de ceartă îi arde lui Dim; vrea să-i comunice nişte lucruri importante.*

Fata sare în picioare, îşi pune coatele pe masă şi încremeneşte aşa, ochi în ochii lui Dim, cu auzul încordat, încît îi ţiuie urechile de aşteptare; nu vrea să scape importantele cuvinte ce au să iasă din gura tătîne-său, asemeni unor porumbei neprihăniţi. Dar zborul porumbeilor se lasă aşteptat, fotograful se joacă cu pipa, o muşcă de coada scurtă de cireş, îşi vîră degetul arătător în bulbul acelei pipe în care n-a ars tutun niciodată; e clar că Dim nu poate comunica deocamdată, îşi roteşte privirile prin local, vrea să fie sigur că nu-l spionează careva, de undeva. În orele prînzului «La hanul Burebista» vine lumea buluc, turişti, săpători din echipele geologice, ţărani, pescari. Nici nu ştii care, de unde şi cu ce fel de ochi se uită la tine. Se decide totuşi şi spune rapid, peste masă:

— A!

Sabina-i nedumerită, întreabă:

— Cum A?

— A!, insistă fotograful.

— A? Aha, A!, ghiceşte Amazoana, secundă în care începe să zbiere, atrăgînd atenţia întregului local: — Alune! Vreau alune americane.

— Vineee!, promite Leone, vorbind ca diaconii, scălîmb, pe nas; se înfiinţează la masă cu o pungă mare, de cel puţin o jumătate de kilogram.

— Pachetul dumneavoastră, domnişoară.

— Mersi, spune Sabina cu voce timidă, neliniştită de ceea ce se întîmplă sub ochii ei; scapă de starea asta improprie detectivismului pentru că fotograful întreabă cu cel mai firesc ton din lume:

Sînt vestita cămilă cu cocoaşele cele mai
MISTERIOASE!
?
!
O.K!
MAGNETOFONUL!
gaspar egoistul!

— Garçon! *Ţe se facem? M-am plictisit de pipă; n-ai o ţigară bună?*

— Poate Kent, domnule.

— Kent? Dă-mi Kent. Ţe se faţem? Kent. Da, da. Kent.

Cursa la tejghea, primeşte pachetul, fuga înapoi la client; Leone face un adevărat slalom printre mese, împarte zîmbete, face pe dracu

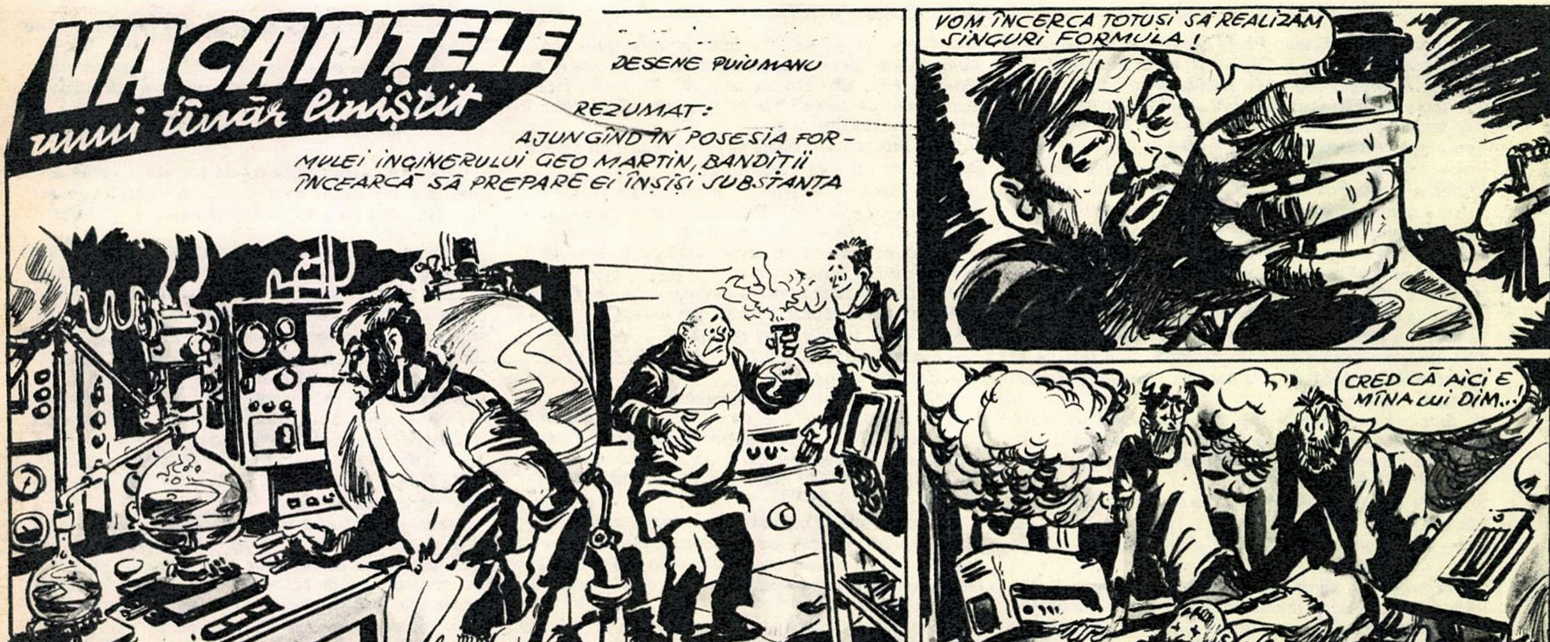
VACANŢELE unui tînăr liniştit
DESENE PUIUMANU
REZUMAT:
AJUNGÎND ÎN POSESIA FORMULEI INGINERULUI GEO MARTIN, BANDIŢII ÎNCEARCĂ SĂ PREPARE EI ÎNŞIŞI SUBSTANŢA
VOM ÎNCERCA TOTUŞI SĂ REALIZĂM SINGURI FORMULA!
CRED CĂ AICI E MÎNA LUI DIM...!

ghem, dacă trebuie, numai să cîștige timp ca — prin știuta iuțeală de mînă și nebăgare de seamă — să schimbe pachetul de țigări cu cutia goală pe care o are în buzunarul stîng al vestei. Reușește splendid. Simulează cu dreapta o fluturare de șervet, curățînd masa și, hopa-mitică!, nu se sparge nu se strică, și-n picioare se ridică. O tavă de proastă calitate, aluminiu grosolan, zgîriat de prea destul frecat cu nisip, așteaptă sub nasul fotografului ambulant.

— Țigările dumneavoastră, domnule.

Dimos-Grecul ia pachetul, deschide grijuliu, cu unghia degetului mare; în cutia de carton se află o singură țigară. O aprinde și trimite nenumărați colaci de fum albăstriu, binemirositor, spre figura uimită a Amazoanei; o îmbracă în fum, nu vrea ca vreun neisprăvit să citească neliniștea de pe fața prelungă, de porțelan a fiicei sale, o protejează nițel.

— Ești un actor teribil, Dim, îi spune fata în șoaptă și cu admirație, tăind cu mîna o ferestruică de comunicare prin stratul gros de fum de țigară. — Zău! ești un actor teribil.

— Poate Dimos-Grecul.

— Grec-negrec, dar m-ai zăpăcit, mărturisește Sabina. Alune. Țigări. Nu mai pricep nimic.

S-ar putea ca cititorul să fie, aproximativ, în aceeași situație, să nu priceapă mare lucru, fapt care tai aci firul acțiunii, țac! ceea ce corespunde exact cu intenția lui Dim Epsilon, scriitorul deghizat în fotograf ambulant. E clipa în care Dimos-Grecul studiază cutia cu gesturi leneșe, o forțează cu degetul mare, o desface pe lat și conturul unei cămile apare cu claritate. Amazoana e numai ochi și urechi. O undă de înseninare traversează fruntea lui Dimos-Grecul, amănunt din care Sabina înțelege că falsul fotograf pricepe dintr-o ochire semnele cabalistice inscrise pe carton. «Ei, hai, vorbește, tată enigmatic,» îl imploră în gînd adolescenta, glas mut auzit pe loc de șiretul Dim Epsilon, care se arată gata să «traducă» mesajul, punct cu punct.

— În ce limbaj? întreabă autorul de romane polițiste.

— Un limbaj simplu, limpede ca «bună ziua». Te implor, Dim, cere Sabina cu toată forța sa de convingere, desigur pisicindu-se nițel, zgîriind cu lăbuțele prin aer, după care devine serioasă, zicînd: — Și să n-o lungești, cum faci mereu în romanele tale. Spune esențialul, vorbește sec, fără sifon.

— O.K., e de acord Dimos-Grecul, care ia un șervețel, pe care notează așa:

«Cămila = harta cetății. Cocoașa marcată cu o cruce și un F. = poziția fantomelor. EGO (cuvînt latinesc, însemnînd Eu) = acolo va sta la pîndă Gaspar EGO (istul). În sfîrșit, MINI, = minimagnetofon (se află, de altfel, în punga ta cu alune). Stop. Memorează totul și dă foc hîrtiei».

Sabina parcurge cu răsuflarea tăiată această ecuație cu mai multe ...cunoscute decît și-ar fi închipuit. E de-a dreptul vrăjită. Codul formidabilei urmăriri se află în mîinile ei. L-a memorat. Îi dă foc.

— Plata, băiete, cere fotograful cu glas sonor.

Leone calculează totul în doi timpi și trei mișcări, apoi depune nota pe masă. Dimos-Grecul plătește și se ridică să plece.

— Pst!, îl oprește fata, după care miaună această întrebare: — La ce oră începem?

Dim se scarpină după ceafă, apoi împunge cu coada scurtă a pipei nota de consumație rămasă pe masă. Amazoana se uită mai atent, pe bucata de hîrtie nici urmă de socoteli chelnerești, acolo e scris cu creionul chimic atît: «23 h 7'».

— O fi ora H.?, vrea să știe Amazoana.

— Yes!, confirmă fotograful flegmatic, după care își aruncă trepiedul pe umăr, pipa între dinți.

Cei doi prieteni ies din crîșma lui Burebista, în vreme ce Leone îi salută cu distincție englezească, în maniera unui chelner perfect.

(va urma)

JURIUL CONCURSULUI «MINITEHNICUS» COMUNICĂ:

În urma înregistrării brevetelor primite din țară, juriul este în măsură să comunice consiliilor județene ale organizației pionierilor următoarea situație cifrică:

	Participanți	Construcții		Participanți	Construcții
Alba	90	43	Hunedoara	242	114
Arad	39	18	Ialomița	54	33
Argeș	72	48	Iași	34	25
Bacău	39	25	Ilfov	31	15
Bihor	34	27	Maramureș	113	47
Bistrița	250	161	Mehedinți	54	34
Botoșani	141	74	Mureș	63	45
Brăila	7	7	Neamț	18	8
Brașov	256	112	Olt	18	4
Mun. București	162	160	Prahova	244	116
Buzău	69	33	Sălaj	111	59
Caraș-Severin	62	29	Satu-Mare	—	—
Cluj	129	65	Sibiu	295	154
Constanța	49	18	Suceava	168	115
Covasna	—	—	Teleorman	52	17
Dîmbovița	163	94	Timiș	42	22
Dolj	72	48	Tulcea	88	89
Galați	39	22	Vaslui	15	14
Gorj	26	19	Vîlcea	74	45
Harghita	14	10	Vrancea	151	100

Total participanți: 3 559
Total construcții: 2 059

13 februarie 1969 *Juriul*

N.R. Bineînțeles că situația completă o vom avea o dată cu primirea construcțiilor în redacție. Juriul dă posibilitatea județelor cu participare slabă, să se redreseze. **ACESTEA VOR PUTEA TRIMITE CONSTRUCȚII CHIAR DACĂ NU AU TRIMIS ÎNCĂ BREVETE.** Este o înlesnire de care Consiliile județene pot profita, dat fiind că pînă la prezentarea construcțiilor (15 aprilie a.c.), a rămas destulă vreme.

AGENDA MINITEHNICUS

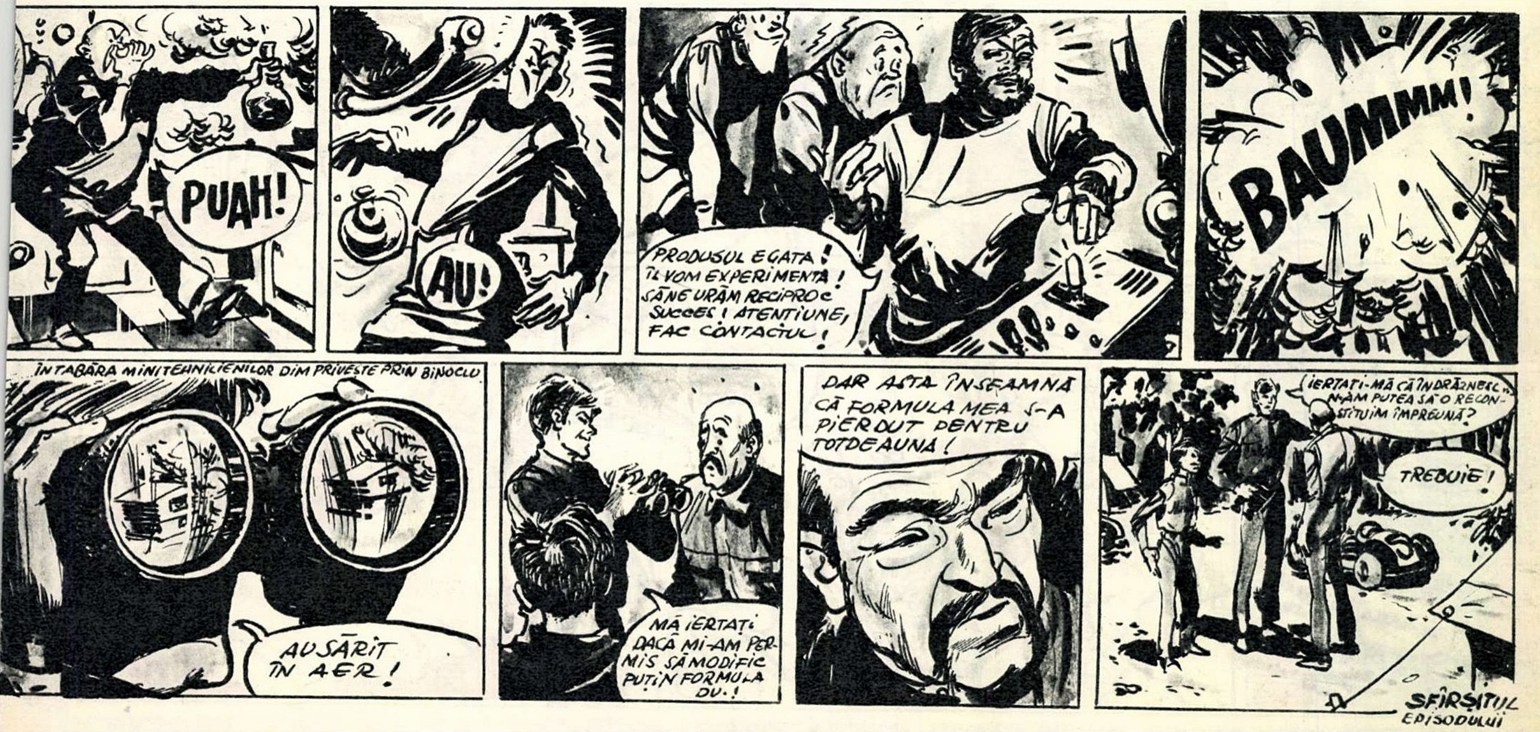
PUAH!
AU!
PRODUSUL E GATA! ÎL VOM EXPERIMENTA! SĂ NE URĂM RECIPROC SUCCES! ATENȚIUNE, FAC CONTACTUL!
BAUMMM!
ÎN TABĂRA MINITEHNICIENILOR DIM PRIVEȘTE PRIN BINOCLU
AU SĂRIT ÎN AER!
MĂ IERTAȚI DACĂ MI-AM PERMIS SĂ MODIFIC PUȚIN FORMULA DV.!
DAR ASTA ÎNSEAMNĂ CĂ FORMULA MEA S-A PIERDUT PENTRU TOTDEAUNA!
IERTAȚI-MĂ CĂ ÎNDRĂZNESC... N-AM PUTEA SĂ O RECONSTITUIM ÎMPREUNĂ?
TREBUIE!
SFÎRȘITUL EPISODULUI

AVENTURI ELECTRONICE

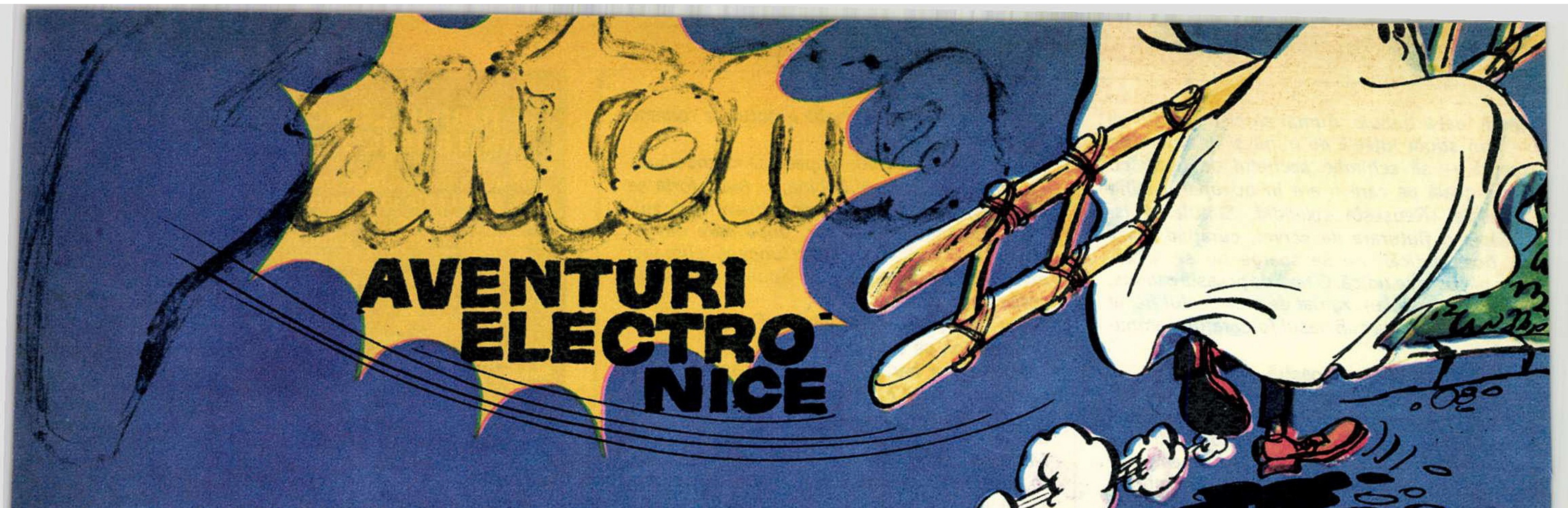

Desene de **POMPILIU DUMITRESCU**

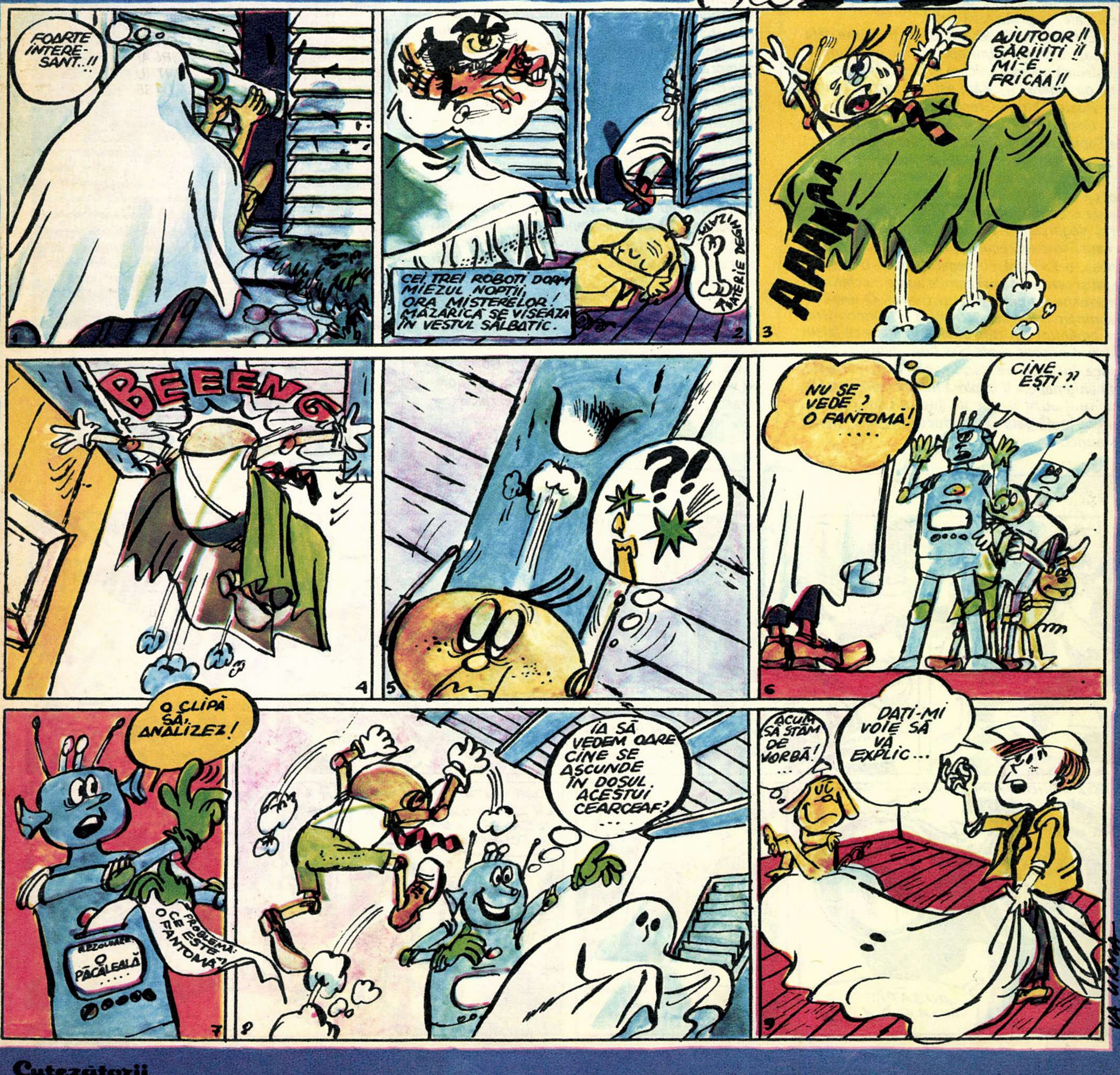
FOARTE INTERESANT..!!
1
CEI TREI ROBOȚI DORM. MIEZUL NOPȚII, ORA MISTERELOR! MĂZĂRICĂ SE VISEAZĂ ÎN VESTUL SĂLBATIC.
2
AJUTOOR!! SĂRIIIȚI!! MI-E FRICĂÂ!!
AAAAAAA
3
BEEENG
4
?!
5
NU SE VEDE, O FANTOMĂ! .....
CINE EȘTI?!
6
O CLIPĂ SĂ ANALIZEZ!
PROBLEMA: CE ESTE O FANTOMĂ?
REZOLVARE: O PĂCĂLEALĂ .....
7
IA SĂ VEDEM OARE CINE SE ASCUNDE ÎN DOSUL ACESTUI CEARCEAF? ...
8
ACUM SĂ STĂM DE VORBĂ! ...
DAȚI-MI VOIE SĂ VĂ EXPLIC...
9
VA URMA

3, 14

CLUBUL MATEMATICIENILOR

Prof. univ. **FLORICA CÎMPAN**

VĂ PREZINTĂ ÎN CONTINUARE

MISTERIOSUL π (VI)

NUMĂRUL π ÎN MATEMATICA HINDUSĂ DIN ANTICHITATE

O dată cu vechii greci, alte popoare s-au întîlnit și ele cu numărul π întrucît cercul și patratul erau formele obișnuite ale altarelor sau ale altor construcții. De pildă, hindușii, în Suliva-sutra, adică Regulile funiei, *lucrare compusă între secolele XVI și VII î.e.n., arată că diametrul cercului de arie egală cu a unui patrat de latură «1» este: $d=\left(1+\frac{\sqrt{2}-1}{3}\right)$ și, latura patratului de arie egală cu a unui cerc de diametru «d» este: $l=\frac{3}{2+\sqrt{2}}d$. Formulele merită admirație, fiindcă dovedesc raționament și abilitate în calcul deși, din aceste formule rezultă pentru π valoarea $\pi=3,08$, așadar mai puțin precisă decît aceea stabilită de egipteni. Mai tîrziu cînd cercetările astronomice au cerut o mai bună determinare a numărului,* Aryabhata *(sec. V) depășește pe aceea găsită de Archimede, obținînd $\pi=3,1416$. Ea este exprimată și sub forma de fracție $\pi=\frac{377}{120}$. Cu această valoare a lui π au fost calculate tabele de* sinus, *fără de care nu era cu putință observarea cercului. La începutul veacului al XVI-lea, hindușii au stabilit 10 zecimale exacte ale numărului π, găsind și de data aceasta o fracție prin care să exprime acest rezultat surprinzător: $\pi=\frac{104\,348}{33215}=3,1415926539...$*

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

LA SĂNIUȘ

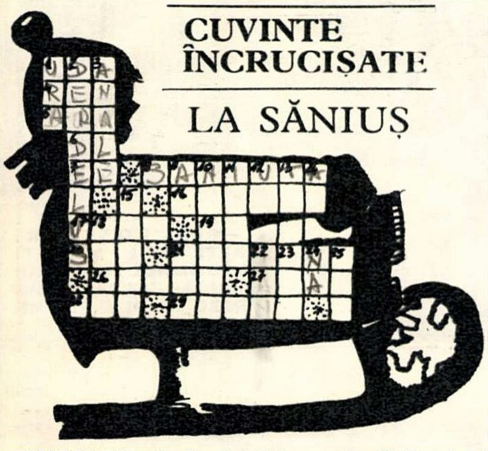

ORIZONTAL: 1. După bătaia cu zăpadă (fem.). 4) Trage la săniile nordului. 5. Merge cu plugușorul! (fig.) 6. Dumitru Luca. 7. Din... feerie! 8. Bucuria copiilor iarna (dim. pl.) 16. Autorul cunoscutei poezii «Iarna pe uliță». 17. Animale care hibernează. 19. Diftong. 20. «Cadou» pentru poezia «Iarna pe uliță». 21. La sfîrșitul iernii și începutul primăverii. 26. Îi ninge și-i plouă! 27. Strîngător de bani... gheață! 28. Poet contemporan, autorul poeziei «Va veni iarna albă». 29. A petrece iarna în așteptarea primăverii.

VERTICAL: 1) A merge cu colindul. 2. «Stadionul» săniilor. 3. Scriere istorică (pl.) 9. Din steluțele de zăpadă (sing.) 10. «...de iarnă», poezie de D. Th. Neculuță. 11. Autorul pînzei «Iarna». 12. În șubă! 13. Persoana a doua. 14. Unu-unu la table. 15. Steluțe fără artificii (sing.) 18. Coliba laponilor, păstorii zăpezilor. 21. Primii și la sporturile de iarnă. 22. La începutul lui ianuarie! 23. Rîu în R.S.S. Ucraineană. 24. Poftim... nepoliticos. 25. Glaciară.

Dicționar: LVA

LAURENȚIU ALEXANDRU

ARITMETICĂ RAPIDĂ

1. La grădina zoologică, într-o cușcă de formă pătrată, am văzut un grup de veverițe, care erau așezate astfel: în fiecare colț ședea cîte o veveriță, fiecare veveriță era privită de cîte 6 ochi de veveriță, iar pe fiecare coadă lungă și stufoasă ședea cîte o veveriță. Cîte veverițe se găseau oare în cușcă?

2. Cunosc un număr. Jumătate reprezintă... a treia parte din el! Care este numărul?

3. Undeva am văzut numerele 2 și 3 scrise alăturat și iată ce m-am gîndit: dacă între ele s-ar pune un anumit semn s-ar obține un număr mai mare decît 2, dar mai mic decît 3. Ce semn trebuie pus?

CE A VRUT SĂ SPUNĂ?

Un tînăr a primit de la prietenul său pe care-l supărase următoarele rînduri enigmatice:

Eu nu mă supăr din nimic,
Dar mă frămîntă o-ntrebare:
Tu care îmi erai «a»
Să-mi faci acum clipe «A»?

PERSPICACITATE

○ ○ ○ ○ ○ ○
○ ○ ○ ○ ○ ○
○ ○ ○ ○ ○ ○
○ ○ ○ ○ ○ ○
○ ○ ○ ○ ○ ○
○ ○ ○ ○ ○ ○

Așezați pe fiecare punct cîte un grăunte. Scoateți apoi 6 din ele în așa fel încît în oricare parte ați număra, să obțineți pe fiecare rînd un număr cu soț.

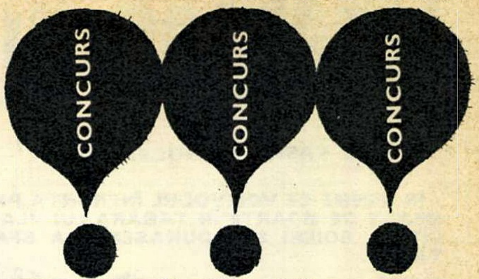

MESAJ PESTE VEACURI AL GENERAȚIILOR DE IERI ȘI DE AZI

ACEASTA ESTE TEMA UNUI INTERESANT ȘI TOTODATĂ INSTRUCTIV CONCURS LA CARE PUTEȚI PARTICIPA ȘI VOI — ORGANIZAT DE CĂTRE COMITETUL NAȚIONAL PENTRU APĂRAREA PĂCII ȘI DOTAT CU NUMEROASE PREMII: DOUĂ CECURI, FIECARE VALORÎND CÎT PREȚUL UNUI AUTOTURISM «DACIA 1100», TELEVIZOARE, MAȘINI DE CUSUT, MAGNETOFOANE, EXCURSII «TURUL R.S.R.», CEASURI DE MÎNĂ, STILOURI. BULETINUL DE PARTICIPARE, PE CARE-L GĂSIȚI LA BIBLIOTECA ȘCOLII, CUPRINDE NUMEROASE ÎNTREBĂRI DIN ISTORIA PATRIEI NOASTRE, DIN LITERATURĂ, PICTURĂ, ÎNTREBĂRI REFERITOARE LA INSURECȚIA ARMATĂ DE LA 23 AUGUST 1944 ȘI LA PARTICIPAREA ARMATEI ROMÂNE LA RĂZBOIUL ANTIHITLERIST, ÎNTREBĂRI DESPRE SUCCESELE OBȚINUTE ÎN DIVERSE DOMENII ALE ECONOMIEI, ARTEI ȘI CULTURII NOASTRE ÎN ANII DE DUPĂ ELIBERARE.

DUPĂ CE BULETINUL ȘI CELE DOUĂ TALOANE DE PARTICIPARE VOR FI COMPLETATE CITEȚ, CU CERNEALĂ, FĂRĂ ȘTERSĂTURI ȘI MÎZGĂLITURI, ÎL PUNEȚI ÎNTR-UN PLIC ÎNCHIS ȘI-L TRIMITEȚI, PÎNĂ LA 30 MAI 1969 PE ADRESA: **COMITETUL NAȚIONAL PENTRU APĂRAREA PĂCII, STR. POLONĂ NR. 19, SECTOR 1 BUCUREȘTI,** CU SPECIFICAȚIA: «**PENTRU CONCURS**». *PUTEȚI TRIMITE LA CONCURS DE LA 1 PÎNĂ LA 100 BULETINE (COSTUL UNUI BULETIN FIIND 2 LEI), DAR ÎN ACEST CAZ TRECEȚI RĂSPUNSURILE NUMAI PE UN BULETIN, PE CELELALTE URMÎND SĂ COMPLETAȚI NUMAI TALOANELE — CU NUMELE ȘI ADRESA.*

REDACȚIEI

DINULESCU VIRGIL OVIDIU, Iași: «Eu mi-am ales cariera: voi fi inventator. Aș dori să mă pregătesc de pe acum; sînt în clasa a VI-a, dar citesc și manualele de fizică și matematică dintr-a VII-a. Ce vreau eu să vă întreb este: ce ar fi mai bine să inventez?» *Stimate Virgil Ovidiu, m-am uitat prin cărți, dar degeaba; n-am putut afla nici cine i-a sugerat lui Edison să inventeze fonograful, și nici cine i-a «suflat» lui Pitagora că suma pătratelor catetelor este egală cu pătratul ipotenuzei! Am impresia că, tot observînd și studiind, ideile acestea le-au venit chiar lor! Tu ce crezi?*

TERINEANU VIOREL, Mediaș: Ne trimiți o caricatură cu subiect sportiv și cu tîlc... educativ. Transmite-i prietenului tău Valter că ne-a plăcut și caricatura lui, dar conține o «poantă» prea des utilizată. Să mai încerce.

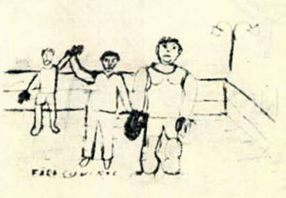

NICOLAU ANGELA, București «Nu mi-a părut de loc bine cînd am fost așezată în bancă cu Mirea Nicolae. Băieții sînt nedisciplinați, iau totul în batjocură. Eu scriu versuri (adică încerc să scriu versuri). Săptămîna trecută am adus la școală o poezie despre iarnă, ca s-o arăt tovarășei profesoare de limba română. În recreație, cîțiva colegi au văzut caietul, mi l-au smuls din mînă și au început să citească cu voce tare, rîzînd și stîlcind cuvintele și spunîndu-mi «madam Eminescu». Am început să plîng. Atunci Mirea Nicolae le-a luat caietul spunîndu-le *«De ce vă amestecați? Voi cînd desenați fotbaliști în caietul de română e mai bine?»* Vă spun drept, nu m-am așteptat la acest gest frumos din partea lui Nicolae».

Dragă Angela, o să te contrazicem: noi ne-am așteptat la acest gest! Și dacă nu l-ar fi făcut el, cu siguranță că îl făcea alt băiat!

Prietenul vostru,
SANDU

Vremea lui Țepeș Vodă 4

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU

Ilustrații: ANTON PERUSSI

DÎNDU-SE DREPT SINGURUL SCĂPAT CU VIAȚĂ DINTRE OȘTENII LUI AMZA PAȘA, VLAD ȚEPEȘ AJUNGE PÎNĂ ÎN TABĂRA SULTANULUI, CARE TRECUSE DUNĂREA CU GÎNDURI VRĂJMAȘE. ÎNFĂȚIȘÎNDU-SE PADIȘAHULUI CU PREFĂCUTĂ UMILINȚĂ, VOIEVODUL CERCETEAZĂ PE ÎNDELETE RÎNDUIELILE DIN TABĂRĂ.

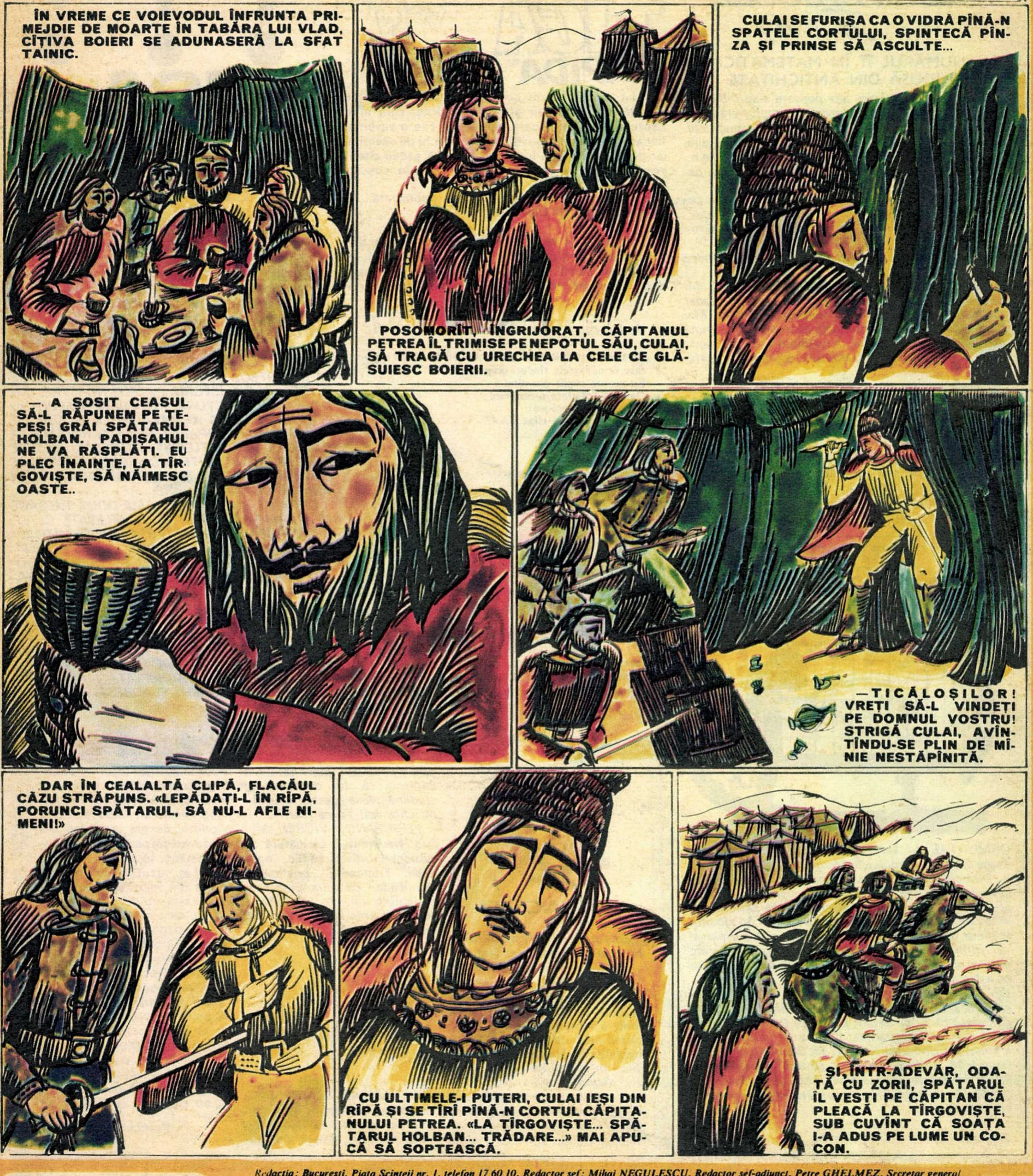

ÎN VREME CE VOIEVODUL ÎNFRUNTA PRIMEJDIE DE MOARTE ÎN TABĂRA LUI VLAD, CÎTIVA BOIERI SE ADUNASERĂ LA SFAT TAINIC.

POSOMORÎT, ÎNGRIJORAT, CĂPITANUL PETREA ÎL TRIMISE PE NEPOTUL SĂU, CULAI, SĂ TRAGĂ CU URECHEA LA CELE CE GLĂSUIESC BOIERII.

CULAI SE FURIȘA CA O VIDRĂ PÎNĂ-N SPATELE CORTULUI, SPINTECĂ PÎNZA ȘI PRINSE SĂ ASCULTE...

— A SOSIT CEASUL SĂ-L RĂPUNEM PE ȚEPEȘ! GRĂI SPĂTARUL HOLBAN. PADIȘAHUL NE VA RĂSPLĂTI. EU PLEC ÎNAINTE, LA TÎRGOVIȘTE, SĂ NĂIMESC OASTE..

— TICĂLOȘILOR! VREȚI SĂ-L VINDEȚI PE DOMNUL VOSTRU! STRIGĂ CULAI, AVÎNTÎNDU-SE PLIN DE MÎNIE NESTĂPÎNITĂ.

DAR ÎN CEALALTĂ CLIPĂ, FLĂCĂUL CĂZU STRĂPUNS. «LEPĂDAȚI-L ÎN RÎPĂ, PORUNCI SPĂTARUL, SĂ NU-L AFLE NIMENI!»

CU ULTIMELE-I PUTERI, CULAI IEȘI DIN RÎPĂ ȘI SE TÎRÎ PÎNĂ-N CORTUL CĂPITANULUI PETREA. «LA TÎRGOVIȘTE... SPĂTARUL HOLBAN... TRĂDARE...» MAI APUCĂ SĂ ȘOPTEASCĂ.

ȘI, ÎNTR-ADEVĂR, ODATĂ CU ZORII, SPĂTARUL ÎL VESTI PE CĂPITAN CĂ PLEACĂ LA TÎRGOVIȘTE, SUB CUVÎNT CĂ SOAȚA I-A ADUS PE LUME UN COCON.

(Va urma)

Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct, Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție, Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic «CASA SCÎNTEII». Redactor de număr: Aurel WEISS. Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Rozalia BARANY

1 leu

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă.